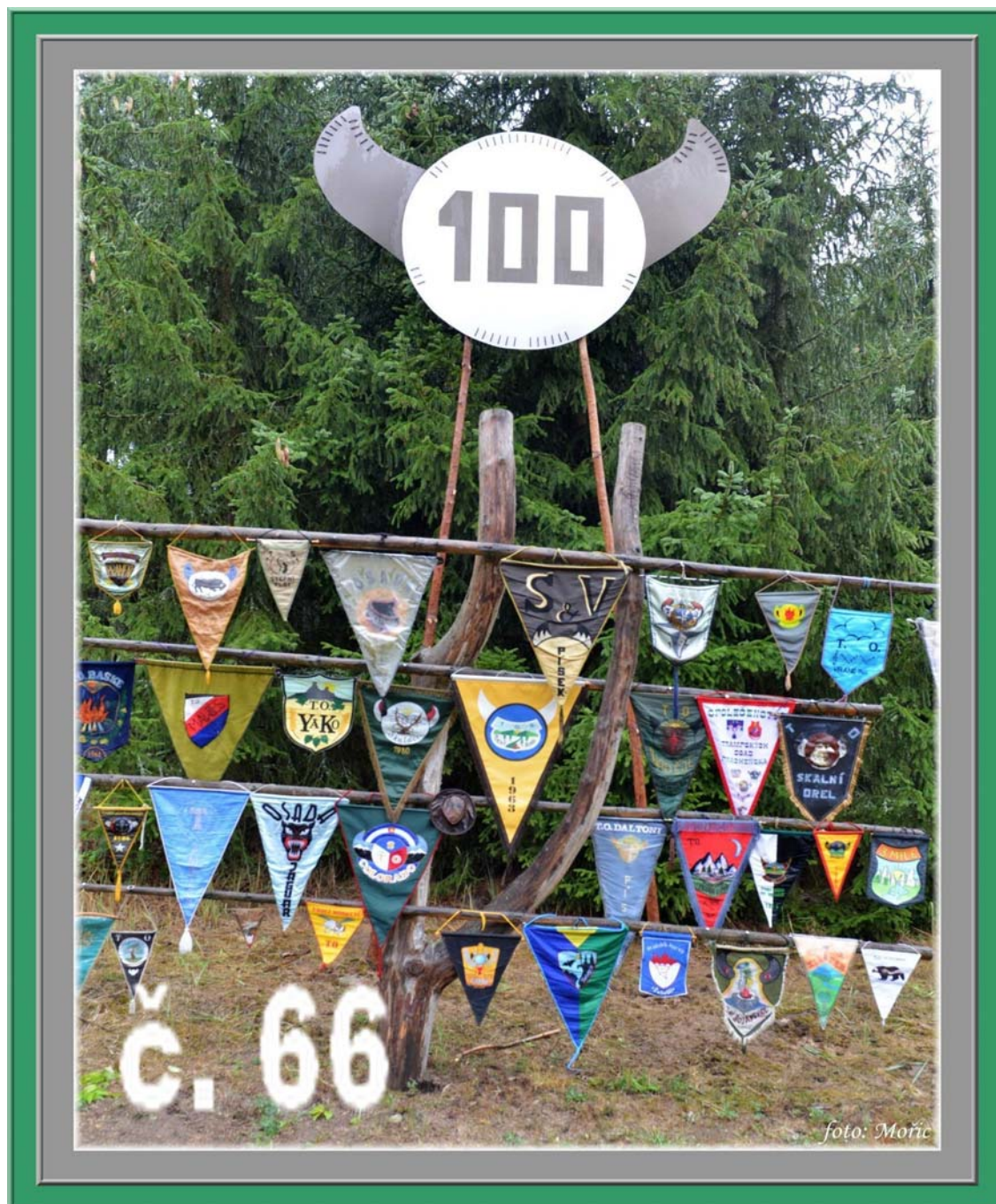
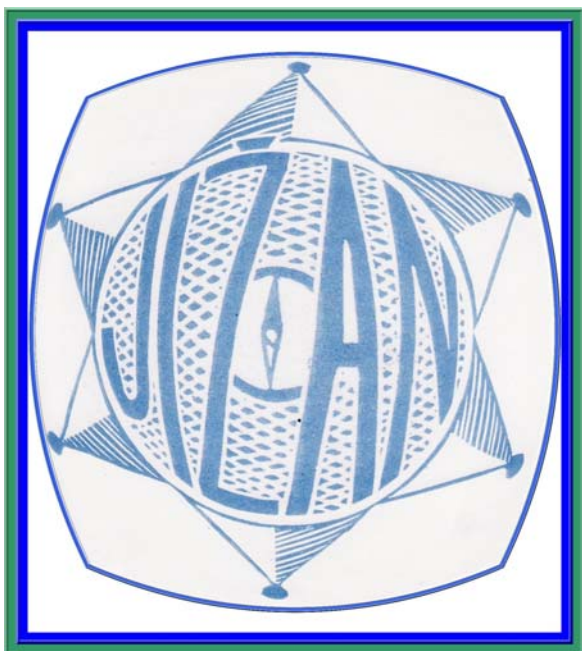

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 66 Listopad 2018

Tak a máme tu listopad a s ním už jede na plný pecky i podzim. Ten je prej sice nejlepší vítat v dece a s horkým čajem, ale třeba taky s novým číslem Jižana. Místo toho, že odjíždíme a máme za sebou babí léto, už se těšíme na svatomartinský menu a notujeme si spíš písničky co nás učil listopad. Zežloutla zem a stromy svlíkly listí, který

spadaný pozlatilo trávu a místo pápěří chytaného do rukou už nám nad hlavou krouží jen hejna vran. Zlato a měď z korun stromů už téměř zmizely a vůbec se tomu nedivíme.

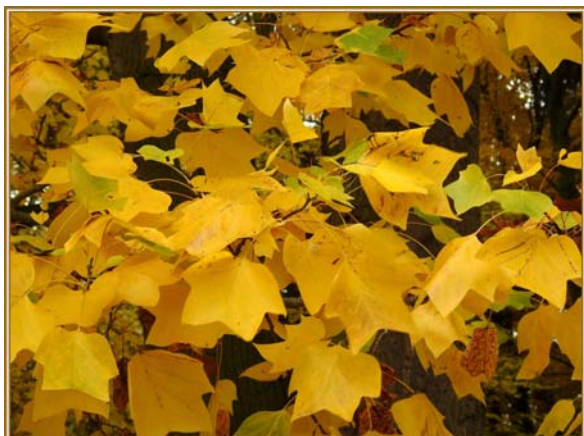
Vždyť to má tenhle měsíc v názvu. Listopadnik mu říkají v Polsku, Chorvati pro změnu mají tento název pro říjen. Ale to máte fuk. Listopad si prostě svým lupením šustí po vodě a vítr, co přináší dešťový přeháňky, je už sem tam promísí i s drobnými sněhovými krupkami, to jakože malou ukázkou toho, co už brzo přijde. Když se ale podrobněji rozhlídnete kolem sebe, vidíte, že i ten podzim má v sobě něco krásného. Třeba ty čarovný mhy v lesích, krásně vonících vlhkým spadaným listím, odkud si – máte-li to štěstí, ještě přinesete nějakýho toho hříbka na smaženici. A co třeba diamanty hvězd rozsypaný po černém sametu nebe? Nic nevadí, že za sebou táhnou ten nesmírně vesmírně chlad.

Dny už se sakra zkrátily a když čekáte na sobotu, až budete zase moct nasávat nastydlým nosem vůni právě umírajícího listí a možná naslouchat i jelení říji a úrodu nových životů, tak se každé tejdě táhne jak karavana v poušti. Máte tenhle měsíc rádi, nebo vám přijde depresivní? A teď nemyslím zrovna na dušičky (ty stejně vycházej z tradice keltského svátku Samhain) a na ty chvíle kdy vzpomínáme na všechny, co už odešli pást Manitouovo nebeský koně. Nevím jak vy, ale jak začne podzim krátit dny, jsem čím dál ospalejší a nějak pomalejší a je mi jakoby mi někdo vysával energii. Od podzimu do jara prostě ztrácím výkon a cejtím se jak vymačkanej citron... a možná je to i normální. Kupříkladu medvědi přece zimu taky

prospí. Těm a jezevcům moc závidím. Ti se v těch svejch norách mají, říkám si a obzvlášť takhle po ránu, když se přemáhám, abych se vykopal z postele.

Všude už bejvá sychravo a chladno, ve vzduchu je cejtít sních a co chvíli si říkám že bude ještě hůř. Bud' bude pršet nebo sněžit. Přijde mi to, že touhle dobou už jiný počasí snad ani neexistuje. Všude kolem jsou sychravý podzimní dny, stejný jako před těmi už skoro třiceti lety (kurňa, to to letí...), kdy jsme se slejzali na náměstích zacinkat klíčkama. Kdeže jsou tehdejší emoce a nadšení...? Vod toho chřestění jsem čekal tak nějak víc. Uběhlo už hezkejch pár pátků a připadám si, že jsem se z těch radostnejch událostí ještě nestačil vzpamatovat. Papaláši se tenkrát báli, ale jen chvilinku a dneska se nám nepotrestaný smějou do ksichtů a válí se v prachách. Všude kolem je čím dál větší neřešená korupce a zločinnost a pak se divte, že se to odrazilo i ve vývoji společnosti. Seznamy udavačů jsou na prdlačku, nesmíte na nikoho ukázat, aby vás vzápětí nezažaloval. Někde jsem četl takovej průzkum, podle něhož už jen malý procento lidí u nás věří ve spravedlnou justici. A divíte se? Dnes a denně vidíte, jak se celý řady skandálů potichu zametají pod koberečky a nic si neodskáčou ani ty nejmenší sardinky, natož pak vypaseny kapři. Spíš, jak bejvá u nás dobrým zvykem, jsou po průseru vykopnutý ještě vejš. Armáda je k smíchu, hospodářství v prdeli, o zemědělství ani nemluvě, a co školství a zdravotnictví?

A další resorty. Dříve kulturní národ si může o kultuře jen nechat zdát. Všude jen kecy a kecy. Jediný, nad čím se naši „zástupci“ vzácně shodnou, jsou naplněný korejtky. A návrat do Evropy? Konec totality? Demokracie? Stačí se jen podívat co předvádí EU v otázce migrace a máte jasno. Zase jen kecy, ale čím dál víc nebezpečnější... Suma sumárum: tichý nic a hlučný prd.

Podíváme-li se do Ottova slovníku zjistíme, že slovo revoluce pochází z latinskýho *revolvere* (převracet, otáčet) a jde o násilnej převrat státní moci. Znovu podotýkám – násilnej. Kde se pak v násilí může vzít ten podivnej, absurdní samet? Asi na to přišli stejný troubové, co nás učili, že ta říjnová revoluce se vlastně odehrála taky v listopadu!

Snad nám pro tentokrát odpustíte ten netradiční odklon od běžně psanejch úvodníků, ale znáte to : co na srdci, to na jazyku. Nu což. Vydrželi jsme komunisty, musíme vydržet i tohle. Snad bude stačit když si k antidepresivům přidáme nějakej ten nerol, šafrán, magnesii, zklidňující koupele a každodenní vycházky. Samozřejmostí je pak kromě Jižana přestat číst jiný noviny, dívat se na televizi (mnozí už to udělali dávno)... no a po čase třeba zjistíte, že si přestáváte okusovat nehty, škrábat si obličej, trhat vlasy a při každým tiku mlátit hlavou o zed'. A navíc, my, trampové, máme pořád ještě kam mizet. Od toho máme lesy,

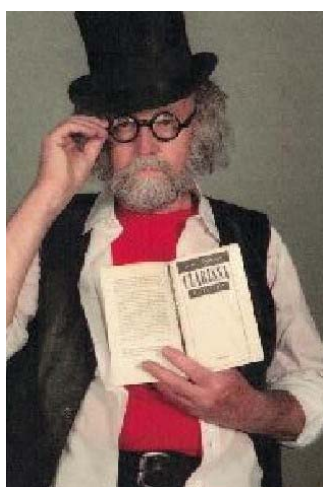

potoky, hory a údolí, svý kempy, boudy a chajdy, místa, který už jsme tolikrát navštívili a přesto je stále ještě objevujeme... nepochopí nikdo cizí ten báječnejsí trampskej svět.

A tak vám k tomuhle bláznivému měsíci přejeme pevný nervy a spolu s náma už se můžete taky těšit na advent. Ten už je prakticky taky vlastně za dveřma, vypukne sice zase další šílenství, ale už z jinýho soudku. A pak nezbejvá než věřit, že se po tom přelomu roku zase někde společně setkáme. AHOJ!

MALÍŘ S TRAMPSKÝM RODOKMENEM

Štěpán Mareš, stejně jako jeho tvorba, byl jako výtvarník jen těžko zařaditelný. Jeho nezaměnitelné kresby často doprovázené ručně psaným textem, ale i trojrozměrné exponáty sestavované s fantazií a neotřelými nápady z odložených věcí dokumentují Štěpánův specifický humor, který patří k jeho trochu zvláštní životní filozofii.

Ke Štěpánovým nedožitým pětasedmdesátinám uspořádala českobudějovická Galerie v Panské z jeho prací obsažnou a velice zajímavou výstavu, jejíž zářijová vernisáž byla víc než bohatě navštívená. Mluvilo se o jednotlivých Štěpánových životních štacích, o jeho vztazích a láskách, ale jakoby se dočista zapomělo na jednu jeho podstatnou životní etapu. Asi vás napadne, že se jedná o tramskou éru a Štěpánovu příslušnost k budějovické osadě *PÁNI Z RŮŽE*. Svě spoluosadníky a kamarády celé roky obdarovával kresbami a obrazy, které dodnes zdobí jejich příbytky. A musím dodat, že v podstatě i mapují cesty jeho uměleckého zrání. Štěpánovi trampští přátelé si nenechali ujít ani vernisáž jeho výstavy, kam si přišli mimo jiné i zavzpomínat na společné chvíle nejen na tramských stezkách....

Hanka

DVĚ PĚTKY V ZELENÉM

Naprosto netradičním způsobem pojednala českobudějovická osada ROVERS své pětapadesáté výročí vzniku. Ve všedním dni uprostřed posledního srpnového týdne se už v dopoledních hodinách sešla jubilující osada, bohužel vinou zdravotních problémů neúplná, v Holubově, za účasti skutečně velmi úzkého kruhu nejbližších kamarádů. Pochopitelně, že se hlavně vzpomínalo na zelené mládí, na

historiky z trampování, jimž ani čas neubral na zajímavosti, a na kamarády, kteří už vandrují po nebeských stezkách. Rovers i jejich přátelé se loučili s přáním, aby se třeba za dalších pět let sešli alespoň v takovém počtu jako tentokráte....

(h)

POTLACH STARÝCH BARDŮ

zapálit svůj vlastní slavnostní oheň. Důvod je prostý- spousta jich ze starých part odešla do věčných lovišť, ostatní trápí nemoci či špatná

setkání. A staří bardí nejen že si mají pořád co říci, ale berou s sebou i svá vnoučata a hudební nástroje. Letos se jich sjelo okolo stovky a i přes nepřízeň počasí mohla Pavlušákova kamera a (tuším) že i foťák Míši ze znojemských Tigrů (za nepřesnost se omlouváme) zaznamenat tu úžasnou atmosféru. Nebylo by záhodno jejich příkladu následovat....?

...je zřejmě akcí, která se pořádá pouze na Vysočině. O co jde? Je to setkání dříve narozených kamarádů z jihlavských osad, kteří už nemohou

pohyblivost... a proto se osady Hvězda severu, Ratov a Kondor rozhodly pro ně ty ohně uspořádat. A tak už se 9 let střídají při organizaci jejich velkého

<https://www.youtube.com/watch?v=Qi6XyEG-hTU&feature=youtu.be>

<https://misatiger.rajce.idnes.cz/IX. Potlach Starých bardů camp T.O. Kondor Jihlava 1.->

[2. IX. 2018/?utm_source=notification&utm_medium=email&utm_campaign=album-created](https://misatiger.rajce.idnes.cz/IX. Potlach Starých bardů camp T.O. Kondor Jihlava 1.-2. IX. 2018/?utm_source=notification&utm_medium=email&utm_campaign=album-created)

STÉ VÝROČÍ NA PELECHU

V prvním zářijovém víkendu se na Pelechu u Milína sešly stovky trampů nejen z celé republiky, ale i ze zahraničí. Ve svých letech už sice nejsem zrovna příznivec velkých mohutných akcí, ale musím potvrdit, že tohle neformální setkání ke stému výročí českého a slovenského trampingu bylo prostě úžasné. Jeho pořadateli byli tři spřátelené osady – ČERNÁ PERLA (Milín), na

jejímž osadním kempu také celá akce probíhala, KAMARÁDI STARÉ ŘEKY (Beroun) a MEDVĚDI (Příbram). Pochopitelně za pomoci dalších ochotných rukou z řad trampského společenství. A je třeba podtrhnout i další fakt, že vše bylo připraveno opravdu svědomitě, do detailu a navíc nesmírně velkoryse.

O prvních přípravných krocích k zamýšlenému setkání ke příležitosti

stého výročí trampingu jsem se dozvěděla od Pionkyho už asi rok před jeho konáním. A bylo mi jasné, že tento rok byl naplněn rozsáhlými přípravami a spoustou práce, což jsem pak mohla konstatovat na místě doslova na každém kroku.

Kdo byl alespoň jednou na Pelechu, musí uznat, že lepší prostředí si snad tramp ani přítel nemůže. Mýtina obklopená lesem, jako vystřižená z hollywoodského filmu, místo, které spolehlivě pojme celé stovky dychtivých trampů. A jedničku s hvězdičkou si zaslouží i zdejší zázemí, které přítomní ocení zvláště při deštivém počasí. Praktická prostorná osvěžovna s lavicemi

a stoly, které nechyběly ani ve velkém stanu, kam se uchýlovali zejména muzikanti a jejich posluchači. Také kolem hranice bylo postaveno několik řad bytelných dřevěných lavic. Za zmínku pochopitelně stojí i cisterny s pitnou vodou, stranou umístěné WC a další drobnosti, jež pobyt na kempu příjemně usnadňovaly.

Opomenout se nedá ani péče o hladové trampské žaludky. Už od úterka tady vyvařovala osadní kuchyně pod taktovkou kamaráda Fandy z Černé perly skvělé

polévky a jiné vychvalované pochutiny, které byly podávány ZDARMA. Ale nezapomněl ani Žako z Medvěďů, který měl na starosti další nabídku, třeba v podobě teplých klobás, párků apod. tyto krmě, stejně jako pivo, limonády nebo panák pro zahřátí se pohybovaly v neuvěřitelné cenové rovině, připomínající ceny tak někdy před pětadvaceti roky.

Každého příchozího hned přilákala pod stříškou umístěná přehlídka nádherně vyvedených barevných placek, určených pro soutěžící a vystupující. Mimo jiné zde figuroval i vzhledově zajímavě pojatý dort, jehož chuť měli možnost ještě v průběhu večera posoudit mnozí z kamarádů a

zrovna nezabodovali.

Neplánovaným sítém pro účast pak bylo nechtěné, nevlídné a deštivé počasí. Někteří vytrvalci sice byli na kempu už od úterý, jiní přijeli v pátek a po deštivé noci, hlavně kvůli různým zdravotním problémům to vzdali, ale naprostá většina vydržela až do sobotního večera. Podle údajů pořadatelů

odnesli placku nejvzdálenějšího účastníka).

Moudře byla zvolena šestá hodina večerní pro zapálení ohně. V té době už jen drobně mrholilo, což mnozí prakticky ani nevnímali. Oheň tentokrát zapalovali sami muži –

hlavně kamarádek. A ačkoliv naprostou většinu přítomných představovaly zejména starší ročníky, nechyběl zde ani tramský potěr, pro který měli pořadatelé připravené chytřavé zajímavé soutěže. Plackami byli odměněni nejen ti, kteří se umístili na prvním až pátém, eventuálně šestém místě, ale i ti, kteří

bylo na kempu možné od pátku do neděle napočítat zhruba 550 lidiček. Také počet vyvěšených osadních vlajek, kterých Pionky napočítal 64, není zrovna zanedbatelný. Zastoupení v zeleném kruhu tu měli jednotlivci i osady z různých míst v republice, ale také ze Slovenska, z Německa, Švýcarska, Francie, nebo ze zámoří - z Kanady, Ameriky, Austrálie či Nového Zélandu (ti si také

Franta Hacker ze Ztracenky, Sisel ze Slovenska, Milan z Kanady a Srna z Austrálie. Vlajku v podání Kamarádů Staré řeky zpívali snad všichni přítomní a pietně proběhla i minuta ticha za odešlé kamarády. A pak to vypuklo – hotové tramské Vánoce! Z rukou trojice šerifů pořadatelských osad – Pionkyho, Barona a Pepy – přebírali vyvolávání trampové nádherné tramské relikvie.

Vkusné kovové plakety zhotovené přímo ke stému jubileu trampingu, krásně vyšívané látkové vlajky a malované darovací placky. A zkrátka nepřišli ani ostatní – pro všechny přítomné byl totiž přichystaný připínací odznak s výroční

symbolikou, klasická barevná camrátka a dva druhy menších vlaječek. Velká malovaná placka byla předaná také nejstaršímu účastníkovi setkání z mužských řad, kterému bylo 84 let, poněkud déle však trvalo vyhledání nestarší ženské účastnice. Cenu si nakonec odnesla 73 letá kamarádka, ale byli jsme přesvědčeni, že tam byly i starší, jen asi neměly odvahu se přihlásit.

Obdiv si nesporně zasloužil také Baron, který se dobrovolně ujal moderování programu a místy musel téměř křičet, aby jej slyšeli i kamarádi na druhé straně ohně. Vsadím se, že ještě v neděli z toho chraptěl. V muzikantské přehlídce se vystříдалo 16 kapel a dvojic a v závěru

večera pak ještě 2 sólisté. Kromě uznaného klasického Umíí si všichni vystupující vysloužili od pořadatelů další z malovaných plackek. Nemohu tady vyjmenovávat

všechny hrající, ale mohu jen dosvědčit, že se všichni postarali o dobrou pohodu okolo ohně. Duo Blanice pak pokřtilo přímo na ohni své nové interpretační CD s nahrávkami starých tramských písniček a velkému zájmu přítomných se těšilo i nové album Dua Tornádo (Marcely

a Ivety) nazvané Radost z jízdy 2, s výběrem patnácti písní od Ryvolovek až po tradice. A jakoby svatý Petr čekal na znamení – přesně po posledním vystoupení, a to přímo příznačně – kamarádky Bouřky, se neškodné mrhnutí změnilo v dešť. Ale asi nemusím dodávat, že se stejně hrálo, zpívalo a povídalo dál, pod střechami a přístřešky. Ale všechno má svůj konec, a tak zákonitě přišlo nedělní loučení, při kterém nikdo nešetřil slovy chvály na obětavé a velkorysé pořadatele tohoto trampského setkání. Takové už se nikdy nebude opakovat – vždyť sté výročí je jen jednou...

Hanka / foto Mořic

... a pokud by měl někdo zájem o DVD z této akce (je již hotové), pište na hlavac.labeo@tiscali.cz

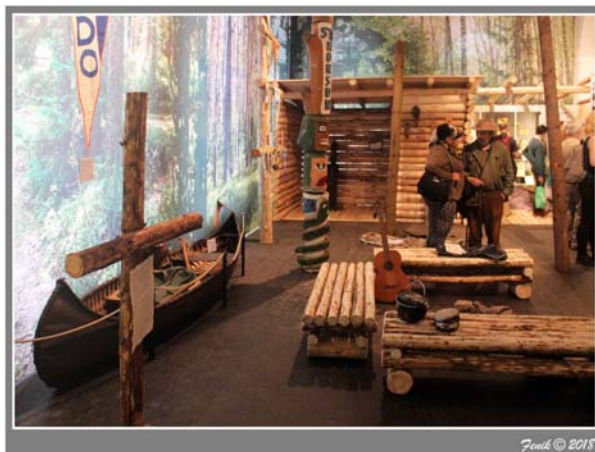
PO STO LETECH STÁLE ZELENÝ

odehrávala na volném prostranství za letohrádkem Kinských v Praze, v němž je umístěno muzeum. Organizátoři byli však připraveni i na mokrou variantu v podobě

Ačkoliv počasí ve čtvrtek 28. června ráno vypadalo díky mokré nadílce z nebe takřka katastrofálně, odpoledne už si dalo říct a podvečerní zahájení výstavy ke sto letům trampingu bylo už doslova v pohodě. Slavnostní vernisáž se

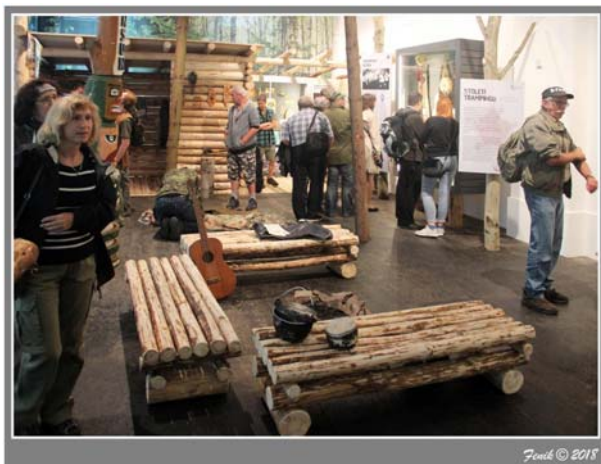

provizorního zastřešení a krytého pódia.

K úvodním oficialitám patřilo mimo jiné také předání trampské vlajky Michalu Lukešovi, generálnímu řediteli Národního muzea, které tuto speciální výstavu zastřešuje, stejně jako ty předchozí. Expozice sestává z vysloveně trampských atributů, ale evidentně je určena i pro širší, nezasvěcenou veřejnost. Snaží se formou trojrozměrných exponátů a psaného slova

dokumentovat vznik a průběh trampingu během uplynulého století, což je záležitost vsutku nelehká a téměř zákonitě se pak vynořují připomínky, co všechno mohla expozice ještě obsahovat.

Výstava dává prostor nejen historii, ale i náhledům odborníků na tento jedinečný světový fenomén. K vidění jsou zde věci a písemnosti z pozůstalosti třeba Boba Hurikána, Gézy Včeličky, Emericha Ratha, Poldy Hofmana, ale i třeba Wabiho Ryvoly, Kapitána Kida a dalších. Vedle kronik, totemu, lodi a předmětů běžné trampské potřeby od minulosti až po současnost zde najdete i fotografie, kresby, literární ukázky, zapomenuto není ani na hudbu, která k trampingu odjakživa

patřila. Ale vraťme se k vernisáži.

Po oficiálním úvodu se na venkovním pódiu s ozvučením a na komorní scéně uvnitř muzea až do nočních hodin střídaly větší i menší hudební formace, přičemž výběr interpretů byl skutečně pestrý a nadmíru přitažlivý. Tím pádem ovšem vzniklo pro mnohé návštěvníky dilema, kterému z paralelně probíhajících vystoupení dát přednost. Příjemným překvapením byl nesporně písničkový blok Lenky Slabé, která z české hudební scény zmizela před dvaceti roky. Nyní po trvalém návratu z Kanady se již přes rok pokouší se svým mužem Ádou Vostrým (kdysi skupina Rychtáři) i o návrat

na hudební pódia a zdá se, že se jim to aspoň zčásti daří. Mezi vystupujícími byli rovněž Kamarádi Staré řeky, oblíbené Duo Tornádo – Iveta a Marcellína s basistou Čombem, Šmidly Boys, Bandoleros, Hoboes Revival Alva a nechyběla ani českobudějovická Blanice. Opominout se rozhodně nedá ani klasické občerstvení v podobě chlebů s báječnou škvarkovou pomazánkou a skvělým moravským vínem, v režii Prcka a Pojiny.

Pro mne a myslím, že i pro většinu přítomných, byla jedinečným bonusem i příležitost k setkání. Asi nemusím

zdůrazňovat, že bezkonkurenčně převládala starší generace pamětníků a faktem zůstává, že se mnozí viděli zase po dlouhých letech. Nechyběli ani návštěvníci ze zahraničních trampských kruhů jako z Austrálie, Kanady, Německa či dokonce z Francie, kde se údajně počet trampů dá spočítat na prstech jedné ruky.

Ke kladům výstavy, o kterou je nejen v trampském světě velký zájem, patří reprezentativní katalog s obrazovým materiálem a fundovaným textem v češtině a

angličtině, který je nesporně trvalou připomínkou nejen této události, ale i stého výročí trampingu.

Hanka Hosnedlová, foto zveřejněna za souhlasu Marka Kysilky – Fenika

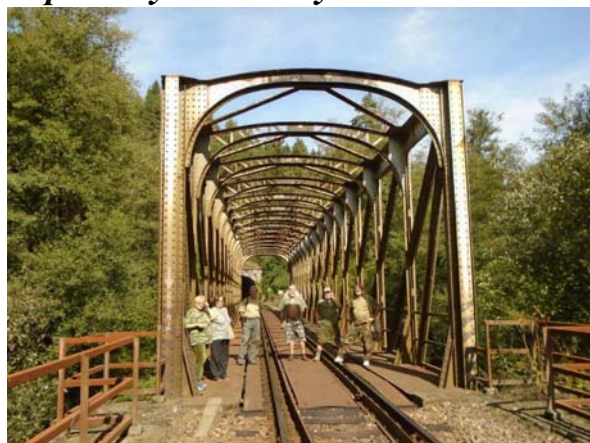
BABÍ LÉTO NA STŘELE

... a tak jsem zase s pár kamarády vyrazil na Sřelu. Z mladotický zastávky jsme táhli na kemp T.O.

Žluté slunce a pak dál po řece, podívat se po starých chatových osadách...

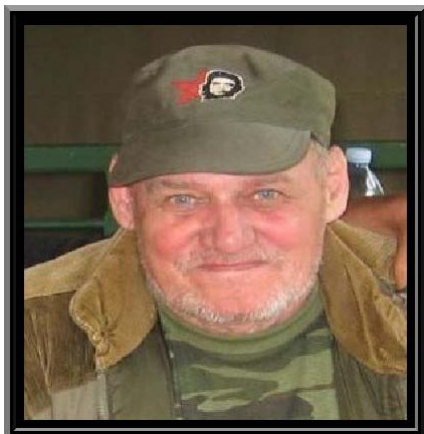

V sobotním odpoledni jsme prošli SPOKOJENÝM ÚDOLÍM...

...a večer dorazili do Horního Hradiště, kde se nás ujali místní hasiči, v jejichž hospůdce jsme i se zdejšími trapery pak strávili příjemný večer. Ráno jsme pak po řece pokračovali dál až na pověstnou malovanou skálu s nádhernými výhledy. Počasí nám přálo a už plánujeme další vejšlap.

Seff

Kamarádi a kamarádky.
S hlubokou lítostí oznamujeme, že
nás v pondělí 10.9. 2018 okolo 15.00
opustil kamarád
PAVEL „BEDÝNKA“ BEDNÁŘ
člen T.O.S. Kanadský vlk
+++++

BÍLÝ KAŇON A TÁBORNICKÉ ŠKOLY

Část 2.

Bílý kaňon je další lom v uvedené lokalitě, který je od Čimického jezírka vzdálený vzdušnou čarou asi 250 metrů, pěšky po cestě a pěšíně je to ale o dalších 200 metrů dál. Jaké bylo jeho původní pojmenování se dnes můžeme už jen dohadovat. Přestože tu těžebních míst bylo povícero, zachovaly se pouze dva názvy a to Šimáčkův lom a lom Na rozhraní. My však tomu „našemu“ budeme říkat Bílý kaňon (podle bílé vápencové skalní stěny), prostě tak, jak ho pojmenovala parta lidí, kteří se zde v r. 1965 zúčastnili první KTŠ (Krajská tábornická škola). V tomto roce se pořádaly dva běhy (každý trval 14 dní), vždy pro 30 frekventantů. Ale protože to byla z organizačních důvodů dosti velká skupina, v následujících letech došlo

k zredukování počtu na 25 lidí.

Ale ono i tak, zaměstnat a živit takovou smečku táborníků předvojenského věku, dalo čtyřem instruktorům a jednomu kuchaři pořádně zabrat! A ještě jedna důležitá poznámka – v tomto roce se KTŠ pořádala na plošině prostírající se východně od Čimického jezírka. Přestože pro následující roky bylo domluveno přestěhovat tábor do Bílého

kaňonu, v 1. běhu KTŠ v r. 1966 se to zatím nepovedlo kvůli tomu, že lom ještě nebyl zcela vyčistěn. Hlavně se jednalo o odstranění tzv. „lokrů“ ze štítové skály. (Poznámka autora: lokr – výraz z horolezeckého slangu označující velký lom kamene, částečně spojený se skálou, který hrozí utržením). Ale za čtyři dny byly práce zdárně ukončeny a

tábor se přestěhoval od jezírka na dno vedlejšího lomu. I v tomto roce pak byl uskutečněn ještě druhý běh, v následujících letech 1967 a 1968 to byly pro vzrůstající zájem už běhy tři.

Rád bych se ale ještě vrátil k úplným začátkům TŠ. Počátkem 60. let platil všeobecný zákaz činností, které měly něco společného s woodcrafterstvím a skautingem. Podobně na tom byl i tramping, jen s tou výjimkou, že nebyl úředně zakázán, neboť nebyl nikde oficiálně organizován. Poměrně úspěšně se však volné vyžití v přírodě dalo šikovně maskovat v organizacích jako byly TOM (Turistické oddíly mládeže), později (1969-79) TIS (Svaz pro ochranu přírody a krajiny, nezávislé sdružení přátel přírody), ale také v samotné sekci ČSM nazývané „Tábournictví.“ Jejich představitelům se dokonce podařilo od činnosti ČSM plně distancovat a založit ČTU (Česká tábournická unie), která se od 30. prosince 1968 stala zakládajícím členem Sdružení organizací dětí a mládeže. Ještě před založením Tábournické unie však byly Tábournické školy organizovány z úrovně ČSM a z tohoto důvodu k nim měla většina trampů odtažitý vztah. Tyto obavy ale byly zcela liché, jak o tom napsal např. Karel Růžička – Lišák v plzeňském Tuláku č. 1/1969:

„Tak tu máme září, léto je fuč a prázdniny taky a jen zážitky hluboko vyryté v mysli zůstaly. Snad nejhezčím zážitkem byl pobyt v Krajské tábournické škole, kterou pořádá KV ČSM. Když jsem tam začátkem července jel, měl jsem dost smíšené pocity. Přihlásil jsem se tam vlastně ze zvědavosti a teď jsem měl obavy, jak já, tramp, zapadnu mezi ostatní, jak vyjdu se svazáckými instruktory. Nevyšel jsem, jenže z překvapení. Setkal jsem se tam s Dědkem a Zubrem z West Staru, s Grizzlym z Fifty Mils River, s Popem a Čudlou z Děti slunce a s dalšími trampy. A zjistil jsem, že dva z instruktorů jsou rovněž trampové – Vaci z T.O. Oltářní skála a Tony ze Strieborného kluča z Bratislavy. První čtyři dny to ještě šlo, než se postavil tábor, ale pak nastala zabíračka. Uzlování, horolezectví, judo, potápění, lasování, vrh nožem a první pomoc se střídaly s přednáškami o historii skautingu a trampingu, hrou na kytaru apod. K tomu občas nějaká ta branná hra, orientační závod, ať už denní či noční a ani tvrdým zálesákům se nechtělo ráno ze spacáků dobrovolně. Tak to šlo od rána do večera celých 14 dní. Ale když jsme se konečně loučili, snad nikomu se nechtělo opustit náš Bílý kaňon. A tehdy mě napadlo: není vlastně škoda, že do tábournických škol nejezdí víc trampů? Vždyť to, co se tam lze naučit, se každému z nás může hodit a pro netrampující veřejnost je toho skoro škoda. No tak, kamarádi a kamarádky, nemáte chut' to taky zkusit? Lišák, T.O. Zlaté slunce, Plzeň.

Hlavní personou a tahounem pořádání Tábournických škol v Bílém kaňonu byl Anton „Tony“ Koczán, zaměstnaný od r. 1963 na KV ČSM v Plzni, kde měl na starosti kulturu a sport. A protože se s Tonym znám už přes čtvrt století, požádal jsem ho o kamarádké setkání, kde jsem ho zasypal řadou dotazů, právě co se oné problematiky týče. A nemohl jsem vyzpovídat nikoho povolanějšího, než tohoto praotce myšlenky. Napadne vás asi, jak mohl mladík ze vzdáleného Slovenska toto originální a fantastické místo znát. Odpověď je velice prozaická. Vojenskou službu si totiž odkroutil u péesáků v Sušici, kde ještě s jedním kamarádem a dvěma

vášnivými mladými vojenskými geology utvořili „štrologický“ tým, kterému věnovali všechny svůj volný čas. Podmínky okolo Sušice a řeky Otavy se svými vápencovými skalami byly pro jejich činnost učiněným rájem. A při jedné takové vycházkové expedici kluci objevili Čimické jezírko, které je omráčilo svou krásou a Tony již na něj nikdy nezapomněl. A necelých šest let po objevu zde stály stany prvních frekventantů KTŠ...

Život ČTU byl však jepičí. Nechali je samostatně dýchat jen necelý rok a půl, tak moc byli tehdejší mocipánům na obtíž! První, zatím neoficiální zákaz činnosti, byl vyřčen někdy v polovině roku 1969, v r. 1970 pak byla Unie donucena ukončit svou činnost na všech úrovních, čímž došlo i k ukončení tak skvěle rozběhlých Tábornických škol. ČTU pak byla znovu obnovena až po r. 1989, ale to už je zcela jiná historie, která nemá s Bílým kaňonem a sousedním jezírkem nic společného.

Pokud jsem zde vzpomenu Tonyho Koczána, měl bych zde vyjmenovat i některé další tehdejší instruktory KTŠ. Byli to např. Josef Roubal – Ještěr (dnes Kanada) a jeho bratr a spolu s nimi ještě Jiří Barták (dnes Německo) – všichni tři instruktoři juda, Karel Kolář (+), Ladislav Digrin (+), Václav Novák – Vaci (lasování), Anna Hodanová – Anči a občasnou výpomoc v oboru horolezectví neodmítal ani Oldřich Hajn – Špirda.

A pak tu byl ještě tým technického zabezpečení, takových „nosičů vody“, bez kterých si je KTŠ těžké představit. A zase pár jmen: kuchař Prča, Jan Nesvadba – Zajíc, Miroslav Potůček – Pedrák, Karel Mikuláš – Žerýk, Jarda Lepáč – Pind’a a další. Jako poslední informaci z této doby uvádím, že průběh KTŠ z r. 1966, je zdokumentován na černobílém DVD s dobou trvání 26 minut. O zvuk, střih, kameru, komentář a režii se postarali Jaroslav Hausner, Ivan Peleška a Tony Koczán.

ČÁRA

Příště: Jezírko, Bílý kaňon a trampové

UŽ HO NEBUDÍ KOHOUTI

Zapřísáhlý šumavák – kamarád Ignác ze známé osady Hvězda Šumavy, který prožil svůj život právě v šumavských hvozdech – změnil na stará kolena své bydliště. Ze šumavské Lipky, kde bydlel nejprve v tee-pee, které pak vyměnil za maringotku a posléze bytovku, se přesunul do Vimperka, do pohodlí panelákového bytu. I tady má sice Šumavu na dosah, takže se svých pravidelných výšlapů a výprav vzdát nemusel, ale jak sám říká: „Daní za pohodlí je fakt, že místo kohoutů ho teď budí auta....“

(H)

SLYŠÍM KOLA VLAKŮ ZNÍT...

Už asi není mnoho těch, co pamatují, jak se ve zlatých dobách parního provozu vznášely nad výtopnami mračna kouře. Oblaka čmoudu a páry, jak jsme je viděli třeba na nedávném Dni železnice v Budvar City (viz třeba klipy a YouTube) přitáhnou veřejnost ještě dnes... ovšem použití historický motorový nebo elektrický lokomotivy je spíš jen pro fandy. V předchozích nostalgických dílech jsme už probrali některý pamětnický motorový vozy a vagony, co vozily tu trampskou čeládku tam, kam potřebovala.

Mnohdy ani nebylo třeba vědět kam. Vandrák si řekl o lístek za kačku, za bůra či za pětku a sám byl zvědavý co pojede nejdřív a kam ho to doveze. V tomhle nastoupeným trendu chceme pokračovat i dnes, i když se tímhle článkem víc přiblížíme současnosti. Nebudeme se proto bavit o vagoněch s typickýma dřevěnýma lavicema laťového provedení, žárovkovým osvětlením a s kamínkami na uhlí... to všechno někam zmizelo, ale co zůstalo jsou furt ty stejné koleje, houpání vozů a drncání na vekslech – ta poezie je pořád stejná. Jen vás prosím: neberte následující řádky jako souhrn odborných informací. Je to spíš jen takový malý „šotoušení“ a konec konců někdo se zdatnější a vytrénovanou pamětí si jistě detaily právě toho svého vozu vybaví docela živě.

Troufám si říct, že přípojné vagony ř. 020 Balm jsou všeobecně známé. I když je na jednom konci republiky nasazují už jako historický vozidla, na druhém třeba pořád ještě sem tam vozí cestující. Vagony elegantně oblečené tvarů, půdorysně rozdělených na přední část se sociálem, sezením a kolem ruční brzdy, střední sedací a stejně tak sedacím zadním oddílem, jsem měl moc rád. Pamatujete, jaký to bylo, sednout si do poslední řady sedadel koncového vozu a zaoblenýma

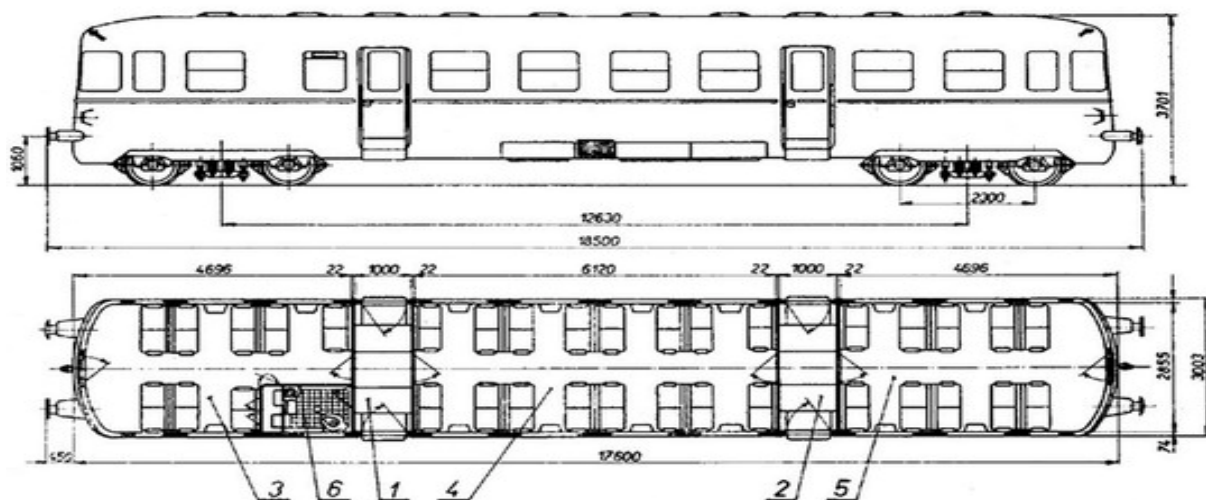
okna sledovat dozadu ubíhající trať? Nebyl jsem sám, kdo bojoval o tyhle lukrativní místa.

Jednoduše by se dalo říct, že už v 60. letech byly dodávány jako přípojné k motorákům ř. 820 (tzv. „Singrovka“), ale to by bylo moc jednoduché. Vycházejme z toho, že koncem 50. let nebyla situace u ČSD, co se čtyřnápravových přípojků týče, nijak růžová. K „dvěstědvaašedesátkám“ (zvaným Ponorky, Kredence..) nebyly vlastně vyrobeny žádné a tak tyhle motoráky jezdily buďto sólo nebo se všema možnýma přívěsami (komu to něco říká, tak třeba řady Balm nebo Calm...). V r. 1958 tedy vagonka ve Studénce vyrobila prototyp přípojného vozu a po ročních zkouškách rozjela sériovou výrobu... teda vlastně ještě o tři roky dřív, než dodávky vyvíjených motoráků ř. 240 (Singrovka s původním označením). Tyhle vagony teda přestihly výrobu toho, k čemu měly konstrukčně patřit. Z továrny vyjžděly ve velkých sériích a s počtem 490 (někde se

uvádí dokonce 711) osobních vozů a pak ještě další stovkou vozů Bfalm (teda těch s poštovním oddílem) tvořily prakticky druhou nejpočetnější dodávku před daleko později vyráběnými dvounápravovými přívesy k „810.“

Typový náčrt přípojného vozu řady 020 (ex Balm)

Obr. 44.: 1, 2 – nástupní prostor, 3, 4, 5 – oddíl, 6 – záchod

Poslední dodávka těchto čtyřnápravovech vozů elegantních tvarů byla uskutečněná v r. 1969. Zpočátku jezdily výhradně v soupravách s M 830 (bejvalá 262), ale i s Kvatry (ř. 842), Krokodýly (ř. 850), v vidění byly samozřejmě i za motorovými lokomotivama nejrůznějších řad a dokonce i na elektrický trakci (jako jižan uvedu např. tratě Bechyňku či Lipenku).. ale ať chcete nebo ne, se svými motorákama M 240 byly stejně nejhezčí.

Pokusme se teď poněkud popohnat vzpomínky a vybavit si, čím že jsme to vlastně tenkrát jezdili. Jak ty vozy vypadaly? O jejich jednotlivých oddílech psáno výše, teď už jen dodám, že všechny byly průchozí, stejně jako vozy samotné, který byly spojený křídlovýma, v horní části prosklenýma dveřma, jimiž se procházelo na sklopný můstky s nůžkovým

zábradlím. Výjimkou byly pouze vozy poštovní, u nichž byly zadní panoramatické okna a průchody zaslepený. Celej „vlečňák“, uložený na dvou dvounápravovech podvozcích s tlakovými brzdama Knorr, byl skoro 19 m dlouhý, bylo v něm 68 míst k sezení a pokud jste se chtěli mačkat, tak ještě 40 k stání, zahřívalo vás teplovzdušný topení, zajišťovaný dvěma naftovými agregátama, na čtení jste si

mohli svítit zářivkovým osvětlením a pokud jste se chtěli podívat na trať před sebou, vykláněli jste se z polospouštěcích oken. To všechno mohlo uhánět až 90 km rychlostí. V nedávném článku věnovanému Singrovkám jsme vám prozradili, že byly co do trvanlivosti skříně nepříliš povedený a stejně tak tomu bylo i u vlečňáků Balm. Snad proto se jich dodnes zachovalo jen pár desítek. I když nelze neříci, že mnohé byly na přelomu 80. a 90. let modernizovaný. To se ale spíš týkalo výměny koženkových sedaček za plastový, nahrazení polootevíracích oken neotevíracíma (což si myslím, že byl dost problém pro průvodčí když měli dávat návěští...) a konec konců i ta kastle byla svým způsobem zpevněná. Ale už to nějak nebylo ono. Nicméně bud' me rádi, že do současnosti – a vlastně i motorový vozy, pro který byly určeny – v různém stavu vydržely dodnes a směle se tak můžou řadit k tý ajznboňácký a potažmo i trampský historii....

Jožin

JEDNA PODZIMNÍ...

Čertví, kde potkal tu svoji holku
 vždy neměl žádnou dorovenku, doma býval v každé osadě,
 s úsměvem do-píjel svoji sklenku, do strun hrábrnul
 klidně, když byl na řadě. Zpíval vždycky trochu smutné písně,
 byl v nich z vandrů pot a prach a strach, nasudě ho kamarádi přísně,
 až kuam přijde taky jednou na potlach.

2. Mizíval, když oheň dohasínal,
 vitat svoje rána o kus dál
 miloval noc a den neproklínal
 nade vším se jenom trochu
 pousmál
 Chlapa prý nikdy nic nerozhází,
 když schová své trable pod širák,
 v lese najde, co mu doma schází,
 na silnici počká chvíli na tirák

3. Čertví kde potkal tu svoji holku,
 nejspíš někde u pekelných bran
 Čertví kde potkal tu svoji holku,
 ulétla mu někde s hejnem
 černých vran
 Písničku, co po ní jenom zbyla,
 tu zná dneska každý v údolí,
 holka ta se někde uchytila
 jemu občas srdce trochu zabolí

ZA HORAMA ZLATO LEŽÍ...

Vážení kamarádi, neuvěřitelné se stalo skutkem! Aniž by stačily místní plátky jakkoliv zareagovat, po celém kraji už se nesla šeptanda, že v povodí Black Riveru opět narazili na zlato. Zábor vykolíkový osadníky Račího potoka byl našťastí dost velký na to, aby se tito rozhodli (po několika desetiletích) nabídnout jednotlivé claimy i svým kamarádům. Zlatá horečka opět propukla!

Jako vosy na med začali se v ona místa stahovat hledači štěstí. Jedni přes vysokohorské průsmyky do mraků (doslova) se tyčících Slepíčních Mountains s dominujícím Kohoutem, druzí skalnatým kaňonem Švarcavy – jak se po našem Černé řece říká – zbytek pak porůznu ze všech světových stran, používající i benzínem vonící kryté vozy. Vyslechli volání divočiny a dorazili na drsný jih až k Líčovu. Na první pohled se snad mohlo zdát, že se jedná o samé cizí lidi, přesto se vesměs jednalo o pamětníky z runnů z let 80. Co na tom, že někomu

přibýly vrásky, jinému zešedivěly vlasy (nebo úplně vypadaly), na bradách se objevily slušivé bíbry a nad pasem okrasné tukové proužky, i potomci tehdejších squaw byli už jaksi postarší, než my tenkrát – jedno měli ale všichni společné: nervozní potrásání rýžovacími pánvemi.

A bylo na co se třásti. Gold – to prokleté slovo.. a nemyslete si, tady se rýžovalo zlato skutečné. Pravda, jen šestikarátové, nastříhané ze zlaté folie na drobné částičky, zlatinky zamíchané v hromadě písku, ale přece jen zlato. Každý nafasoval svou pikslu se vzorky a hurá na to. Ve Švarcavě už se dnes neplaví dřevo ani vory (jistě, třebaže malé, ale přece jen to je historie) a tak se dal zlatý štěrk bezpečně proplachovat. Po hodině rýžování už ani nikomu nepřipadala ta voda ledovou. Říkal jsem si, že taková dřina není nic pro mé revma a že majetek se dá získat i jinak... tudíž jsem se už z domova vybavil Coltovým šestiraňákem s jehož pomocí jsem chtěl vybírat svůj podíl na zisku. Až pozdě

jsem zjistil, že munici jsem trestuhodně zapomněl na domácím ranči. A snad jsem udělal dobře – když jsem pak odpoledne v doplňujících soutěžích viděl, jaká kouzla dokážou kamarádi při střelbě s luftkvéru, kolt'ák jsem raději nechal zastrčený za pasem. Jen abyste si udělali představu: Tom dosáhl z pěti možných šest zásahů a dodnes nevím proč, ale jury mu to neuznala. A ani to nebylo vše. Někteří jedinci mistrně ovládali i hody

kudlama, o metání zlatého valounu ani nemluvě. Pořádající osada byla i nadmíru přející. V plen vrhla dva sudy ohnivé vody a věnec buřtů, prý z masa karibů. Je to možné, nějaké to stádo sobů (?) nás neustále sledovalo z okolních pastvin. Sněhové vánice zde nahradilo jen několik

deštivých přeháněk, ale to bylo fuk. Muzika přece už odpoledne pilně

zkoušela a večer s ní pěli i ti, co neměli štěstí na plné váčky nugetů. A i ten, kdo ve volných chvílích vyrazil na lov, jistě nelitoval. Koše plné hřibů mu byly odměnou, ani už je pak nebylo kam dávat.

Byla těžká volba rozhodnout se kam tento víkend vyjet. Oheň dřevorubců na Bonanze pořádali Trapperi, dospělost aneb 18. výročí slavili táborští Jezevci a to ani nemluví o tolik propagovaných Pikovicích s obrovskou hudební slezinou ke 100. výročí trampingu. Ale tak nějak jsme dali přednost setkání s těmi, koho jsme neviděli dlouhou řadu let.. A kdo ví? Třeba si podobnou akci zanedlouho

zopakujeme, protože v půlce října slaví 40. výročí T.O. Jižní střela (z formace Drsných dědeků a zároveň s 20. T.O. Půlnoční slunce) a to je vlastně stejná sorta lidiček v zeleném a tak se máme na co těšit.

Jožin

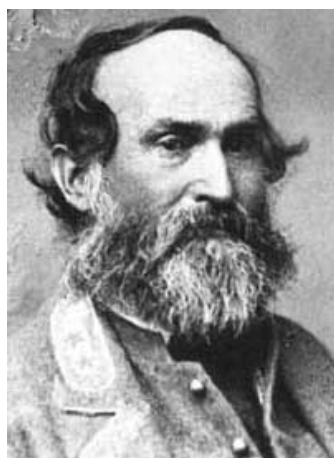
GENERÁLOVÉ V ŠEDÉ

Občanská válka v USA byla nepochybně jedním z nejdůležitějších konfliktů 19. století, který ve svých důsledcích přetvořil zastávající USA ve světovou velmoc. Tato doba v tamní společnosti rezonuje dodnes. Přitahuje pozornost laiků i odborníků už jen tím, že v ní zahynulo nejvíc Američanů (600 000), což dokázaly nekrvavější boje, jichž se kdy USA zúčastnily. Dodnes se stala i určitým druhem folkloru při

němž se např. rekonstruují jednotlivé bitvy či celá tažení. V urputných bojích severu proti jihu utrpěly krvavé ztráty obě strany a vina ležela na obou, na všech velkých generálech. Z větší části totiž rozkazovali důstojníci bez bojových zkušeností, vyznávající vznešené, ale šílené heslo: vojáci mají stát zpřímá a bojovat jako muži! V tom je utvrzovala i jejich společná Alma Mater – West Point. Skutečně. Snad nikdy v dějinách se na bojištích neshromáždilo tolik důstojníků, kteří měli ty nejlepší znalosti o válečném umění a současně věděli tak málo o válčení. Protože mezi těmito dvěma věcmi je nebetyčný rozdíl. Rozdíl, za který se platí krví. Vždyť snad třeba ani ta válka sama nemusela být. Kanada kupř. získala samostatnost zcela mírovou cestou. Nikdy tam nevedli zničující občanskou válku a otroctví, o kterém se v USA nejvíc mluvilo, tam dokonce zrušili o plných 30 let dříve, aniž přitom museli zabít víc jak půl miliónu mladých mužů...

My, díky našemu koníčku – jež evokuje už sám název občasníku Jižan – se v tom i následujících článcích spíše tak trochu opomíjeným generálům konfederace, než v těm v modrých uniformách ověncených laurem vítězů. I ti jsou zajímavými historickými postavami hodnými pozornosti. Jak už výše psáno, byli mezi nimi jak talentovaní vojevůdci, tak beznadějní fušeri, nicméně svůj život na oltář vlasti položilo hned 73 konfедераčních důstojníků v generálských hodnostech. Mnozí z nich i přežili.

A věřte, byli to muži, kteří jen neloupali buráky, ale aktivně se podíleli na psaní historie, jejíž chod se pokoušeli ovlivnit. Jedním z takových byl i

JUBAL ANDERSON EARLY

Narodil se 3.11. 1816 v Red Valley ve Franklin County ve Virginii, v jedné z nejstarších místních rodin (jeho dědem byl plukovník Jeremiash Early, 1730 – 79). Svým původem měl před sebou jasně narýsovanou životní cestu. Na doporučení svého otce a kongresmana Nathaniela Clairborna nastoupil na studia ve West Pointu, kde se jako kadet setkal s mnohými

svými spolubojovníky v pozdější konfедераční armádě, např. L. Armisteadem, B. Braggem, J. Pembertonem, A. Elzeyem, W. Walkerem... ale i protivníky v osobě J. Hookera, J. Sedgwicka, W. Frenshe a dalšími. Svá studia ukončil v r. 1831 jako 18. z 50 adeptů svého ročníku. Čekala už na něj služba v hodnosti poručíka u 3. dělostřeleckého regimentu a po ní se pár let živil jako právník. Tento tmavovlasý, ledově chladný a sřízavě ironický muž, jehož údělem bylo zůstat osamělý, působil jako vyšetřující soudce. Měl prý pro toto povolání všechny předpoklady, ale ve válce se Seminoles už jej opět vidíme v řadách americké armády, stejně jako v mexické válce za nezávislost Texasu,

kde už jako major velí 1. pluku virginských dobrovolníků. Když boje skončily vrátil se k právníčnické a trochu se pokoušel míchat i politickými kartami. Když v r. 1861 došlo k už víceméně očekávanému odtržení jižních států od Unie sice se secesí nesouhlasil, nicméně jako mnohý z rodáků svého státu vstoupil do formujících se jednotek Virginie a začal si budovat novou kariéru. Tu započal jako plukovník 24. pluku virginské pěchoty, ale záhy (21.7.1861) už byl brigádním generálem. Spolu s Armádou severní Virginie absolvoval celou řadu bitev. Pod brigádním generálem Beauregardem bojoval už při „prvním“ Bull Runu, jeho účast je potvrzena i u pozdější druhé bitvy na stejném místě, které ovšem federálové nazývali Mannasas. Obě jižané vyhráli. A nescházel ani u Antietamu ani u Williamsburgu v r. 1862, kde jeho 24. virginský měl ztráty

180 padlých, raněných a nezvěstných. Jedním ze zraněných byl i on sám...

Po vyléčení a návratu do služby pak 1.7. 1862 velel jednotkám u Malver Hillu a 9.8. 1862 u Cedar Mountains. 17.1. 1863 byl povýšen na generálmajora a už jako velitel divize se velmi osvědčil v bitvách u Fredericksburgu, Chancelorsville, Minerun i

Gettysburgu, kde ve svých 46 letech velel jedné z Ewellových divizí. Ewell jej bezvýhradně uznává, Lee se snaží využít jeho schopností a nazývá jej svým „zlobivým starým vlkem“ (zatímco mužstvo pro něj má přezdívky jako „Věčně nahněvaný starý muž,“ či Old Jube, Old Jubilee, Bad Old Man), zatímco Longstreet mu nemůže přijít na jméno. Early je sice schopný voják, ale je zároveň mužem, který nikdy neztrácí ze zřetele budoucnost. Dbá na svou pověst ať to stojí co to stojí a možná i proto bývá váhavý a ve výkonu služby opatrný.

Během zimy 1863 – 64 se svou malou armádou operoval v pověstném údolí Sheandoah jako velitel 2. sboru. Po bitvě u Wildeners (5.5.64) dočasně během bojů u Spotsylvania

převzal ještě sbor Hillův a když byl v bojích u Cold Harbour nešťastně raněn i generál Ewell, přibylí mu na starost ještě jeho vojáci. Pár týdnů na to se vrátil do údolí Sheandoah k „Army of the Valley“, aby provedl invazi do Marylandu. Zpočátku se mu kromobyčejně dařilo. Porazil severany u Monacy a se svým vojskem dokonce přitáhl až ke předměstím Washingtonu. Tam se mu sice podařilo vyvolat nesmírnou paniku, ale obsadit hlavní město nepříteli mu nevyšlo. Část jeho jízdy alespoň podnikla nájezd na Chambersburg v Pensylvánii. Už jako generálporučík (povýšen 31.5. 1864) musel v září a říjnu čelit útokům Sheridanovy armády u Winchesteru, Fishers Hill a Cedar Creeku. Jeho jednotky už byly pod neustálým tlakem a kontrolu nad známým údolím nakonec převzali Yankeeové.

V prosinci dostal rozkaz se z povodí Sheandoah stáhnout a vrátit se posílit severovirginskou armádu, kde ho bylo více třeba, který ale ke své smůle nesplnil. Místo toho zůstal a opevnil se u Waynesborough, kdepak byly zbytky jeho armády v březnu 1865 rozprášeny federální kavalérií. Earlyho, který unikl zajetí, pak byl z politických důvodů a na nátlak veřejnosti Lee nucen odvolat z funkce.

Po kapitulaci konfедераčních vojsk 9.4. 1865 u Appomatoxu, odešel ze země do Kanady, pak na Kubu a posléze do Mexica, kde si opět zařídil advokátní praxi. V pozdějších letech ještě působil v Louisiánské loterii a jako president Southern Historical Society (viz jeho kniha *A Memoir of the Last Year of the War for Independence States of America* – o kampani v údolí Sheandoah z r. 1866) a až do své smrti v 77 letech (2.3.1894 v Lynchburgu ve Virginii) se odhodlaně zastával Leea, zvláště pak ve sporech s konvertujícím republikánem a bývalým generálem Longstreetem...

Z internetových materiálů sestavil Jožin

KAYMANŮV ODKAZ NEZAPADL

Deset let už uplynulo od listopadového data, kdy odešel na svůj největší vandr bez návratu českobudějovický Karel Kayman Jakeš. S jeho jménem bylo a s postupem času stále více je spojováno označení tramský archivář. Vysloužil si je svou systematickou, trpělivou a pečlivou snahou a shromažďováním údajů o osadách, kempech, tramských písničkářích a písničkách i o dění v tomto společenství. Ne vždycky, zejména pak v období totality, se ovšem jeho snaha setkávala s pochopením. Nicméně později, když začali odcházet na nebeské stezky staří pamětníci a navíc a navíc velkou část Kaymanova archivu poničily povodně v r. 2002, byly Kaymanovy faktografické odkazy nejednou s nostalgií vzpomínány a s nadějí vyhledávány. A jsou dosud uznávaným faktografickým zdrojem v tomto směru. Ovšem vize o vydání knihy se seznamem osad a jejich členů se ukázalo

již v době rozpracovanosti jako technicky a finančně nereálné a Kayman ve shromažďování těchto údajů pak již nepokračoval.

Ale Kayman byl i pohotový moderátor, iniciátor hudebních pořadů v trampském a folkovém žánru a v neposlední řadě i autor několika desítek písniček, které bohužel zapadly. Některé z nich hrávali pražští Havrani, ale také sokolovští Plížeáci a možná i další hudební formace.

V jeho životopisu figurují mimo jiné dlouhé roky strávené v Praze, takže jeho trampský a tvůrčí život byl spojen i s děním v tomto prostředí. V letech 1969 – 70 spolupracoval s bratry Ryvolovými na dramaturgii a scénáři seriálového pořadu Písňe dlouhých cest neboli Trail songs, ve kterých před porotou soutěžila tehdejší absolutní špička kapel, jejichž vstup na hudební scénu odstartovala Porta. Třeba Hoboes, Scarabeus, Spirituál Kvintet, Minnesengři, Bluegrass Hoppers, Strangers, pardubická Stopa, Perpetual Vagabonds z Ústí, Blizzard a další. Paralelně s tímto pořadem byl spuštěn i jiný cyklus s názvem Zelené večery, čili Green Evenings, které Kayman konferoval a ve kterých se prezentovala druhá garnitura trampských a folkových skupin, usilujících o postup do prvoligových Trail Songs. Odtud se pak rekrutovali i účastníci jiných programů jako třeba Písňe železnic apod.

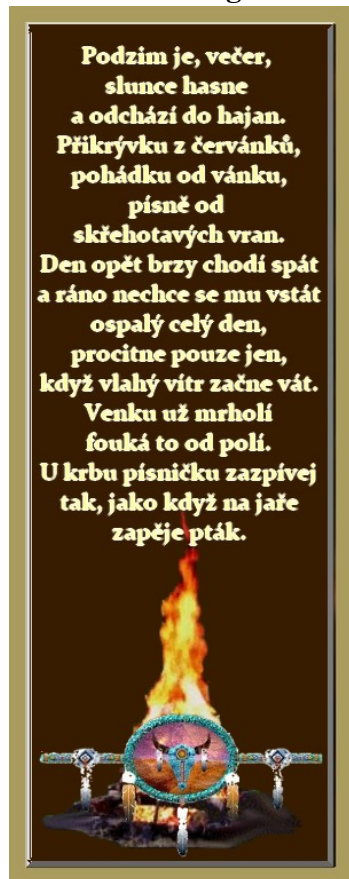
V r. 1982 se díky sňatku s Evelinou vrátil na rodný jih a v letech 1986 – 87 rozjel v českobudějovické Besedě cyklus trampských písničkářských večerů pod titulem Zvláštní znamení touha, na který v následujících třech letech navázal sérií pořadů s názvem Jižní stezka v Armád'áku a pak v D 111 Malým velkým ohněm. Mezitím však figurovalo i několik klubových večerů a později také Pátky v Hroznovce.

Moderoval i třídní pohodový festiválek ve Stromovce a jiné akce většího i menšího rozsahu, z nichž bych ráda zmínila několik výročních večerů v plzeňském Pekle, iniciovaných osadou Stetson, Modrá kotva, Komáři a Medvědi. Mimořádné pak byly večery Trampové trampům, konané v pražské Lucerně, kde se podílel na konferování v r. 1996.

Pod názvem Trampská kytara vznikl další cyklus trampských večerů v budějovickém kabaretu U Váňů, které pořádal s Bakem (Jiří Sládek). Na ně potom navázala Trampská abeceda s hudebním doprovodem Dua Blanice a k této etapě patřily i další mimořádné tematické večery. Za zmínku stojí i rozhlasové trampské pořady v Rádiu 21, v nichž se věnoval historii trampského jihu a já jeho současnosti. Dodnes pak mezi lidmi kolují jeho kopírované, ale často i ručně psané sešitky věnující se osobám nebo děním z trampského světa.

To všechno dohromady tvoří jeden velký a neopomenutelný trampský odkaz s Kaymanovým podpisem, který bude nejen pro pamětníky, ale zejména pro další zelené generace stále cennější.

Hanka Hosnedlová

+++++

PLNOLETÍ JEZEVCI

18. výročí a tudíž vlastně plnoletosti dosáhli táborští Jezevci. Atmosféru z oslavného potlachu vám přiblíží „aparát s měchem“ kamaráda Beryho....

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

... a samozřejmě, že vše se tradičně dálo na „Oupárátkách.“ Blahopřejeme.

ZPÍVANÁ BUM – BEJ

Dostal jsem zvadlo do DASu na poprázdninové obnovení pondělních zpívaných Bum-bejáků. Říkáme Bum-bejáků, ale v sestavě muzikantů už jsou z legendární osady pouze Šloufek a Majka, doplnění však o další výborné hudebníky Rudlu, Bicana a Zdendu. Jediný, kdo se z kapely večera nezúčastnil byl Samba, který v té době zrovna

vzpomínal v Krkonoších s Blumou a spol., jak tam před lety provozovali (nebo okupovali?) horskou chatu a hotel na Růžohorkách.

Už je to víc než dva a půl roku, co Bum-bejáky opustil jejich kytarový virtuos Dewsbury (čti Džusbery), podle jehož hrací techniky se v šedesátých letech zdokonaloval např. i Žalman. Už nikdy nevyslyší mou stálou prosbu: „Pepíčku, zahraj Černý závoj,“ při němž jsme šli pokaždé do kolen. Ale snad si tam někde v nebeském kempu spokojeně brnká s dalšími osadníky Danem, Breburďákem, Fouskem, Jackou Plackou a Nikitou ty jejich nezapomenutelné songy.

Dost však vzpomínání. I tady zněly večer skvělé hity, na kterých se kapela podílí svými aranžemi, jako aktuální „Léto už má celtu sbalenou,“ Poutníče stůj a sedni si sem,“ Já sama doma seděla,“ apod. největší ovace večera ale určitě sklídila písnička Desperád od nedávno zemřelého Emila Novotného z Prahy (ještě předtím bydlel léta v Petrově na Sázavě). A teď napíšu něco, i když jsem si vědom toho, že mě to

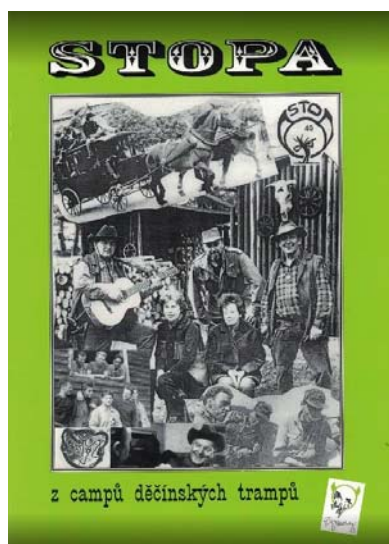
bude něco stát. I když se Šloufek v téhle

písničky málem překonává, tak u mě na body vítězí Majčin něžně zastřený hlas, který mě, ruku v ruce s nejen božským textem refrénu, pokaždé trhá na kusy...

Snad ještě naposledy podíváš se tichou prérií, dolů k ohradám, tam kde se pasou stáda pak na poslední cestě snad ti vlci zavýjí, ráno v trávě najdou ležet desperáda...

ČÁRA

TŘI OHLÉDNUTÍ NA ZELENO

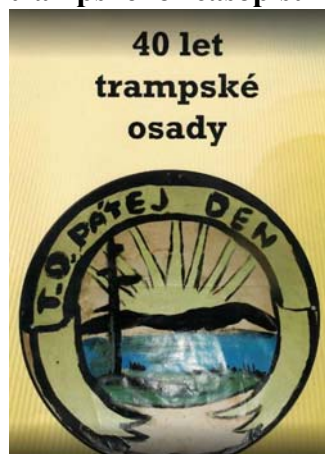

Díky kamarádovi Zdeňkovi z Jihlavy se mi dostaly do rukou dvě zajímavé tramské publikace, mapující situaci v dílčích oblastech republiky.

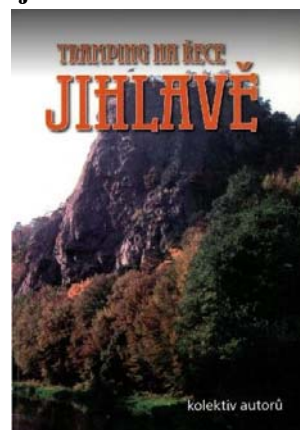
První z nich, o rozměru A 4, se jmenuje Stopa aneb z Campů děčínských trampů, jejím autorem je Rigomery (Přemysl Vonka) a vydala ji I. tramská severočeská neoficiální „stovkařská“ kulturně podpůrná akciová společnost. Ačkoliv datum jejího vzniku musíme posunout o osm let zpátky, hodnota její obsahové výpovědi tím nijak neutrpěla. Popisuje totiž tramské hnutí na českém severu, přičemž vychází především z tamějšího samizdatového časopisu Stopa. Úvodní stránky se sice vracejí do počátků trampingu ve všeobecném duchu a připomínají celostátně známé osobnosti oné doby, ale zastavují se především u starých tramských osad na severu, oblíbených míst a

tramských veteránů. Mimo jiné se zde vzpomíná i na osadu Vlčice a její krvavý potlach v r. 1963, který vešel do tramské historie. Při listování knížkou se přenesete na severské campy, do tamějšího pestrého tramského dění, a připomenete si nejedno jméno, které dávno překročilo hranice regionu. Neméně podstatné jsou i četné černobílé fotografie a ilustrace, dokumentující popisované události a osoby.

Druhou pak je reprezentativní kniha na křídovém papíře s titulem Tramping na řece Jihlavě, kterou vydala redakce tramského časopisu Oslavské boudy ke 14. výročí vzniku tohoto tištěného média. Tentokrát jde ale o kolektivní dílo a se jmény, podepsanými pod jednotlivými kapitolami a doprovodnými fotografiemi, se setkáváme i na stránkách jiného tramského tisku a ve známých osadách nejen jihomoravského regionu. Více než

dvousetstránková publikace je rozdělena na tři obsahové části – Jihlavsko, Třebíčsko a Ivančicko, takže je jasné, že mapuje

trampskou historií po těchto teritoriích, přibližuje jednotlivé tamější osady a její členy, ale i akce s těmito místy spojenými. Vedle černobílých fotografií, kreseb a reprodukcí zvaldel doprovází publikaci i notové záznamy písniček se vztahem k obsahu knihy a složky s novodobějšími barevnými snímky.

A protože nejen v pohádkách bývá všechno po třech (synech, dcerách, práních...) přidávám z vlastního archivu ještě knihu třetí, nazvanou „40. let tramské osady Pátej den,“ která je nepochybně mladšího data, protože poslední datované snímky v knize jsou z jubilejního roku 2015. Publikace, která hned v úvodu představuje devítičlenné osazenstvo jmenované osady, je postavena výhradně na fotografiích bez textu, pouze s datací zařazených souborů snímků. Začíná černobílými záběry z r. 1972, tedy z doby před založením osady, které pokračují až do r. 1985, ale pak již začíná etapa fotografií barevných, na nichž se postupně objevují vedle členů osady jejich půvabné protějšky a následně pak i potomci a přátelé. Závěr pak patří fotografické galerii oblíbených míst osady. Ačkoliv okruh aktérů této knížky je poměrně úzce vymezen, musím uznat, že je to sice netypická, ale nadmíru zajímavá osadní kronika, která bude trvalou připomínkou určitě nejen pro osadu samotnou.

Hanka

48 LET T.O. ARABELA

+++++

+++++

+++++

+++++

++++
++++
++++

PIKOVICKÁ SLEZINA

Na Zlaté řece, kousek před jejím soutokem s Vltavou, v místech kde v Pikovicích začíná Posázavská stezka, se to 15.9.2018 jen hemžilo lidičkami v maskáčové zeleni. Všechny stezky do vesničky s vodáckým tábořištěm byly ucpané vyznavači trampingu, kteří se sjeli na setkání ke 100. výročí trampingu, pořádanému bájnou Ztracenkou. Možná, že se mnohý z těch, které sem přivezl Posázavský Pacifik obával, že to bude zase nějaká monstrakce, přeložená sem ze Štvanice snad pro nedostatek místa, ale to mělo k pravdě hodně daleko... i když musíme uznat, že tahle slezina musela dát pořadatelům opravdu hodně zabrat. Vždyť na dvou pódiích se tu muselo vystřídat na 30 vystupujících – ať už kapel, duet, či sólistů.

<https://www.youtube.com/watch?v=ctiEFIHj3M>

Navzdory úřední předpovědi bylo naštěstí celý den slunečno a tak si ty trampské, místy už zlidovělé písničky, zpíval kde kdo. A nejen s vystupujícími protagonisty. Vždyť ani po ukončení oficiální části koncertu kytary neumlkly a zněly dál, třeba od stánků nebo různých ohňů po celém přilehlém kempu. A tou závěrečnou mohla být snad jediné „Jen ty má Sázavo,“ kterou poslední neúnavní kytarobijci brnkali v době, kdy už sluníčko posílalo své první pozdravy řece halící se do převalující mlhy...

JESENNÝ OHĚŇ

Schovanky při Suchohrade...

Pozdrav od slovenských kamarátov zo

++++

III. MUZEJNÍ POTLACH...

...hrubou představu o tom jak asi probíhal 3. muzejní potlach

v Horním Jelení si můžete udělat z obrázků, které pro kamarády poslala

kamarádka Tygřice...

+++++

Šumava stokrát jinak

... aneb jak staletí šumavou proletí

Jsa malým batoletem vždy jsem rád poslouchal pradědova vyprávění o tom, jak on, v čackých junáckých letech, brázdil šumavské hvozdy. V kapse Řimnáčova průvodce, přes ramena pelerinu, boty s dvojíty podševy a v tornistře pléd s nezbytnými věcmi, jakými byly kupř. lahvička s koňakem, kartáčky na zuby i oděv, anglická náplast, opiové kapky proti kolice a jedlá soda na pálení žáhy. Nutnou výbavou prý tehdy byl i olivový olej na opruzeniny a deštník s okovaným bodcem. Za pár krejcarů byla k sehnání i mapa generálního štábu, i když pro cesty bylo lepší najímati si průvodce.

Nedivte se. Budějovická trať tenkrát končila v Želnavě (Volary si o ní tehdy ještě nechávaly zdát) a další byla až v Einsensteinu. Jinak jen úzké silničky, lesní pěšinky a

stezky. K jejich projetí se tenkrát za pár zlatek dala najmout bryčka a přestože nikde

nebyly žádné velké a nákladné hotely, laciné bylo i ubytování a domácí strava. Co se překročení hranice týče, nikdy nepotřeboval žádné lejtstro. Silnice brázdily jen poštovní dostavníky a s nimi jste se za pár šupů dostali tam, kam jste potřebovali. Ó jak záhadnými a sladkými mi zněly názvy míst, jež praděd přede mnou předestíral: Dreisesdelberg, Bömische Rören, Oberplan, Schwarzbach, Hiršperky, Pleknštejn... S představou nádherné zeleně nedotčených lesů, laskavých a ochotných lidí a krásných hospůdek s vydatnou stravou, jsem byl rozhodnut jednou podniknout stejnou cestu. I vyrazil jsem naivně dychtiv...

Opatřil jsem si zelené kalhoty v nichž přicházeli mladí k vlakům jedoucím na jihozápad a sháněl jsem i barevnými skvrnami opatřený kabátek. Bylo mi ale řečeno, že je to součást jakési uniformy a lze jej získat jen obchodním jednáním s náhodně vybraným vojínem ČSLA. Po mapě Šumavy, vydávané generálním štábem, jsem se také marně sháněl. Jeden prodavač mi dokonce řekl: „Vypadni, provokatéře!“ Scházely mi i ty chlupaté brašny na záda, neměl jsem ani štíhlý podlouhlý vak s předtištěným US. Musel tedy stačit obyčejný ruksak.

mapě Šumavy, vydávané generálním štábem, jsem se také marně sháněl. Jeden

prodavač mi dokonce řekl: „Vypadni, provokatéře!“ Scházely mi i ty chlupaté brašny na záda, neměl jsem ani štíhlý podlouhlý vak s předtištěným US. Musel tedy stačit obyčejný ruksak. Při koupi jízdenky jsem zjistil, že trať už vede někudy úplně jinudy a v místech bývalých vesniček je nějaký velký rybník, pojmenovaný podle jedné z nich – Lipno. Koleje sice byly protaženy až do Volar, ale i ty se jmenovaly nějak jinak. U Švarcbachu jsem marně vyhlížel tuhové doly. Místo nich všude jen spousty naháčů a barevné skvrny indiánských stanů. V Oberplanu už jsem si ani netroufl zeptat se, zda stále ještě jezdí pošta přes Glöckenberg do Aigen a Ulrichsbergu v Bavořích. Na místě Grünweberova hostince stál jakýsi málo pohostinný hotel Šumava, kde si ke mně přisedl človíček očividně bažící po rozhovoru.

„Horko, co?“ začal. „Jo,“ přisvědčil jsem. „Neviděli jsme se někde?“ „Nevím, snad“ a

mlčel jsem dál. Zvedl se a odcházejíce k jinému stolu si mumlal: „Vytočím tři čísla a jsi v hajzlu!“

Na dotaz, co je v kuchyni k jídlu, mi poloopilý číšník sdělil, že nic. „Touhle dobou už je všechno sežraný, pivo došlo a další přivezou až zejtra, totéž s limonádou.“ Prý to vozí nějakým kombajnerům či co a tak jsem si ze zoufalství dal dva panáky rumu a pak si ustlal venku pod stromy a vzbudil se celý nedospalý. U stánku jsem si poručil svačinu – půlku včerejšího chleba (dnešní vozí

kolem poledního), nějaké jídlo zabalené

plechovkou otáčel v ruce, dokud se nade mnou nesmíloval nějaký dřevorubec a otevřel ji nožem...

Na nádraží jsem si prohlédl informační tabuli – celá pohraniční oblast je nepřístupná! Plechý a Třístoličník tedy neuvidím. Co dělat. Sjednu na Ovesnou a pošlapu po Medvědí stezce do Černého Kříže. I učinil jsem tak. Ve vlaku jsem si všiml, jak se jeden ze spolucestujících ptá průvodčího kam že to vlastně jedu? Vystupuji..., a tady že byla Ovesná? Vesnice rozházená v šumavské stráni kamsi zmizela. Jen křoviny na místě bývalých usedlostí. Raději začínám stoupat do kopce a protože se potím, sundávám po chvíli modrou bundu a cpu ji do batohu. Rozhoduji se jít raději po silnici, ale tam se kolem mne míhá auto za autem, z lesů zní řev houbařů a malé bedýnky, z nichž se ozývá písnička o říjení jelenů

Po půlhodině mě předjelo auto, z něj vyskočili dva vojáci se samopaly a velký černý pes. Vyžádali si legitimaci a zajímali se kam jdu. Chtěl jsem jim říci, že jim do toho nic není, ale raději jsem moudře držel hubu a pak se jim pokoušel vysvětlit cíl svého putování. Pak se zajímali jestli jsem neviděl nějakého chlapíka v modré bundě s batohem. Po pravdě jsem jim řekl, že ne a teprve když gazík odsvištěl mne napadlo, jestli nemyslí mne? A že se ten chlapík ve vlaku taky neptal jen tak? Raději jsem šel dál lesní stezkou a po kratším bloudění jsem vylezl zase k železnici u zastávky

vyluxoval kapsy.

Pěkná. Protahoval tu vítr a tak, netuše, že si tím další pobyt na Šumavě značně a o moc zkomplikuji, jsem zase navlékl svou modrou bundu. Najednou zaskřípění brzd a zase ti dva se zbraněmi a údiv ve tvářích: „Tak to bychom měli. Pojedete s námi!“

„Snad ne, nemíním nikam jezdit. Jdu dál pěšky.“

„Tak to se mýlíte, budete nám muset něco vysvětlit...“ a nacpali mě dovnitř k černé bestii, která mě nespustila z očí, dokud mě nepřivlekli k nějakému důstojníkovi.

„Tak kápněte božskou,“ povídá když mi

„Nevím co bych kapal, snad jen to, že jsem byl unesen.“

„Na vysvětlování jste tu vy, my budeme jen poslouchat“ odsekl mi a pokračoval: „Vy jste v Horní Plané hledal nějakého Grünwebera, že?“

I tohle vědí? Přiznal jsem tedy, že ano.

„Tak vidíte! Nemá cenu zapírat! Kdo to byl a co jste mu chtěl? A proč jste vystoupil na Ovesné, kde jste hlídce tvrdil, že jdete po Medvědí do Kříže. A to už jste měl nápadně modrou bundu v batohu. Proč jste ji schoval a proč jste teď na Pěkné?“

Pokusil jsem se to vysvětlit, ale stále mi tvrdil, že jsem chtěl přes hranice. Nepřiznal jsem se a proto začal ten kolotoč zas a znovu. „Co bych dělal za hranicemi,“ ptal jsem se jich a vzpoměl si na to, co jsem čel v novinách. „Lidi tam mají hlad, jsou nezaměstnaní, spí pod mosty, je tam pořád krize a čím dál víc nic dobrého. Ženy nemají volební právo a chudí žádnou šanci. Nedivím se, že odtud všichni chtějí k nám. No proto přece hlídáte hranice, ne?“

Při mém projevu začal rudnout a podezíravě se ptal: „Vy si ze mě děláte srandu, ne?“

„Ne, pročpak? Tohle všechno jsem četl v těch novinách, co máte před sebou...“

Za další hodinu jsem pak podepsal protokol, kde jsem potvrdil, že jsem skutečně žádné postranní úmysly neměl a že na mě na druhé straně nikdo nečeká. Docela jiný důstojník se mi pak omluvil a řekl, že to musím chápat. Ale asi jsem nechápavý. Stejně mě posadili do zpátečního vlaku, kde teď sedím a žvýkám zbylou patku chleba a kola skandují:

Už nikdy Šumava... už nikdy Šumava... už nikdy Šumava....

Qualetakwovo vyprávění je doplněno fotografiemi z 52. výročního ohně Kamarádů Staré řeky od Seffa z klatovských Westmenů

DVAKRÁT O TOMTÉŽ ...a přece jinak

Jako už po několikáté jsem se letos opět těšil na setkání českých a slovenských kamarádů (tedy letos slovenských a českých, protože letos se to konalo u našich východních sousedů). Termín a místo konání bylo pevně dané už skoro rok předem. Odmítal jsem proto nabídky na jiné akce v tomto termínu, vždyť se přece zase po roce – s někým i po dvou letech – setkáme s kamarády ze Slovenska!

No a tak ten rok utekl jako voda a týden předem jsme s tou mou začali balit. Chtěli jsme vyjet už ve středu, protože jsme cestou chtěli navštívit kamarády u Hodonína. BOHUDÍK jsme museli odjezd o den odložit a tak mě napadlo ještě ve středu večer zapnout počítač a vyřešit nějaké resty. Přitom jsem koukl i na Facebook, takže jsem na poslední chvíli a ještě díky odkladu odjezdu dozvěděl, že se místo konání přesunulo. Děkoval jsem paní náhodě, že takto prozřetelně zasáhla! Nebýt toho, nalezení „nového místa“ by se rovnalo nule....

Takže jsme po krásně prožitém čtvrtéčním večeru (a noci) u hodonínských přátel v pátek dopoledne dorazili do Bukové. Druhé rozčarování bylo, že nebylo ... žádné označení, tudíž jsme opět tápali jestli máme jet dál nebo jestli jsme nějakou odbočku minuli, anebo ještě hůř, že se potlach přece jen bude konat na původním místě. Už smíření s osudem jsme projeli obcí, když se v dálce objevilo něco jako parkoviště a u aut v té ohradě na tu dobu už dost stanů. Sláva, bylo to místo konání! Ale přišlo třetí rozčarování. Chtěli jsme zaparkovat co nejblíže toaletám, protože jako vozičkář se i na rovném terénu vlastními silami pohybuji těžce, ale rovná místa poblíž už byla obsazena, takže jsme nakonec našli kus rovného placu skoro na druhém konci oné ohrady. Tím navazuji na už čtvrté rozčarování. Terén na celém místě připomínal tankodrom, ale vlastně ani tam by asi nemohly být takové díry do země. Pro vozičkáře absolutně nepřekonatelný terén.

Naštěstí se tam skoro vždycky našlo několik párů ochotných rukou, hlavně při cestě na WC, které byly umístěny pouze na jednom místě – u vjezdu. Díky tomu terénu jsme se ani radši nevydávali ke stánkům s občerstvením. Já vím, že aspoň jednou jsme tu cestu absolvovat měli, ale moje družka a opečovávateľka Sluníčko je po těžké nemoci a bála se, aby doprava mého těla nezůstala jen na ní. To poslední – páté rozčarování (to už nebylo pouze rozčarování) – začalo vlastně už při zapisování do „knihy návštěv.“ Vedle seznamu zúčastněných byl papír s hlavičkou a nadpisem, že se tam má zapsat každý, kdo chce svojí produkcí na pódiu potěšit (nebo i rozesmát) kamarády. Jelikož jsem po čtrnáctiletém pústu hraní

a zpěvu (po úrazu) již pátým rokem v plném tréninku a už cca dva roky to jsou, co jsem se na pódia vrátil, věřil jsem, že si neudělám ostudu a tak jsem se tam zapsal taky. Byl jsem v pořadí druhý.

Po zapálení ohně, slavnostním zahájení a rozdání placek výhercům soutěží, jsem se tedy přesunul k „prknům, které znamenají okres“ v dobré víře, že onen seznam je

závazný... NEBYL! Údajně, co jsem se dozvěděl až v neděli od jiného organizátora, že potom kdosi chodil po stanech a ptal se kdo chce vystupovat (ale u našeho stanu, ani u sousedních nikdo za celý den nebyl).

Když začali hrát druzí účinkující, začalo lejt jako z konve. Ale řekl jsem si – v domnění, že platí pořadí na seznamu – že hraje třeba někdo, kdo spěchá domů. Jenže přišel třetí... čtvrtý a teď nevím, jestli ten organizátor – jméno nevím - začal shánět další protagonisty už při čtvrtém nebo pátém vystupujícím. Dost nahlas jsem mu připomněl, že jsem se zapsal už při příjezdu a byl jsem druhý... dokonce ho tam někdo na mě upozornil, ale dělal, jako že mě neslyší. Místo toho tam přemlouval někoho, komu se hrát očividně nechtělo. Když nezareagoval ani na mé druhé upozornění, řekl jsem si, že blbce ze sebe dělat nebudu a že se s touto skutečností svěřím na FB a odebral jsem se ke stanu. Jelikož už byla tma a kamarádi nejspíš už unavení, musel jsem si sáhnout až na dno svých sil a těch cca 10 – 12 m jsem hravě během asi hodiny zvládnul. Sluníčko moje po těchto několikanásobných rozčarováních rozhodla, že na slovenské ČS potluchy už jezdit nebudeme

Předloni se SČ potlach konal na Slovensku u obce Závod. Tam nijaké problémy nebyly, až (také) na to hraní a zpívání do mikrofону. To jsem se dokonce nahlásil jednomu pořadateli, který si moje jméno do seznamu zapsal. Sám jsem to viděl! Jen jsem nevěděl kolikátý jsem měl přijít na řadu. Tak jsem také čekal u pódia dokud nenahlásili poslední dva účastníky a já jsem nebyl ani jeden z nich. Tenkrát jsem si „postěžoval“ kamarádovi Plameňovi z Bratislavy. Ten chtěl hned zjednat nápravu, ale zarazil jsem ho, že mi prostě dali najevo, že mě tam hrát nechat nechtějí a že by pak na něho třeba hleděli skrz prsty. (Pak jsme si s Plameňom udělali soukromý koncert u něj doma).

Ponaučení (nebo zjištění: Netýká se to jenom Slováků. Na obou stranách „barikády“ se najdou jedinci, kteří mají plnou hu... ústa „mezinárodního“ kamarádství, ale když má k něčemu dojít, předvedou se v plné kráse...

T.S. GRIZZLY Tábor

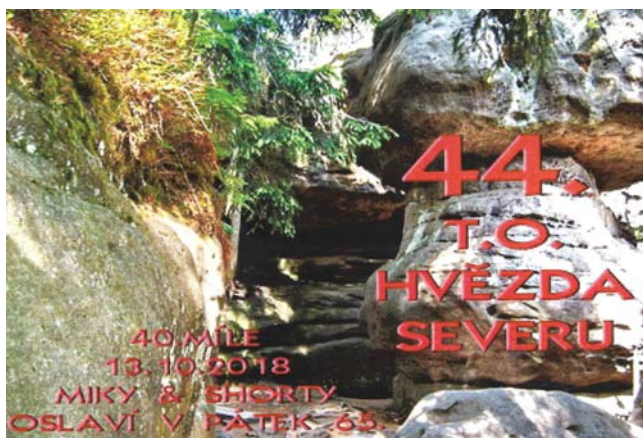
https://www.youtube.com/watch?time_continue=71&v=LJ-7I0UTTcU

A rádi bychom dali hlas i druhé straně, aby bylo vše vyvážené. Je to materiál poměrně obsáhlý a nebudeme tudíž do něj zasahovat (stejně jako do předchozího). Najdete tam i fotografie.... A leccos se snad i vysvětlí...

http://ahojahoj.szm.com/ahoj_info_September2018potlach_25SKCZ_potlach.htm

POTLACH NA 40. MÍLI

nezkaží. Vždycky je tam výborná muzika a perfektní pokec a díky dlouholetému kamarádství sem přijíždějí i ti, co už jinde nepotkáš. Už cesta tam je jedno velké

neodveze k nějakému vzdálenému nádraží,

Pozvání na tuto osadu se neodmítá. Vždycky se sem hrozně těším, protože to je setkání s fajn kamarády, s pohodovými osadníky, kteří nikdy žádnou lumpárnu

dobrodružství, pokud používáte veřejnou dopravu. V pátek to ještě jde, ale v neděli to je konec. Autobus nejede, na vlak je to spousta kiláků a pokud tě někdo

tak si uděláš neplánovaný vandr okolím Javořice. Je tu ale krásně a tak vlastně i to k tomu vandrování patří. To ale ti kluci neovlivní. Stejně jim patří velké UMÍ. Už třeba za ten dokonalý páteční sejšn nebo Vědeckého ranní polívku. Ta je prostě suprová. No aby také ne, když ji vaří už 44 let. A pokaždé

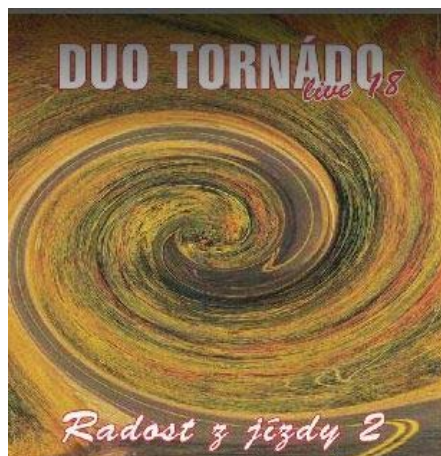
svatební. Asi ani jinou neumí, ale po ránu je dokonalá. Na závěr snad jen dodám, že jsem opět něco natočil, ale já i moje kamera stárneme a tak jen doufám, že to bude dobré. Ale ty vzpomínky za uchování stojí.

Pavlušák

<https://www.youtube.com/watch?v=FTattJK-A5Q&feature=youtu.be>

DESÁTÉ VÝROČÍ A NOVÉ CD

Ačkoliv křest nového alba dámského Duo Tornádo byl naplánován až na začátek prosince, svou předpremiéru mělo toto CD s názvem *RÁDOST Z JÍZDY 2* již na velkém tramském setkání ke 100 letům trampingu, konaném v září na Pelechu, kempu příbramské Černé perly. Tady jsem se vlastně i já stala šťastnou majitelkou tohoto hudebního počínu populární dvojky – Ivety a Marcelliny, které na koncertech obvykle doprovází ještě Čombe se svou basou.

Letošní rok je rokem kulatých a superkulatých výročí. Sto let republiky, sto let trampingu, padesát let

od vstupu spojeneckých vojsk na naše území atd. – ale také deset let od prvního společného veřejného vystoupení Ivety Eliáškové, původem z jihu a nyní z Brd a Pražanky Marcely Plíškové, které tramský hudební svět zná pod jménem Duo Tornádo. A ten název opravdu sedí, protože obě dámy jsou skutečně hotovou a strhující smršť – smršť, která přináší skvělou muziku a báječné výkony a odnáší chmury i špatnou náladu.

Ale vraťme se k obsahu CD – základ tvoří pestrý, ze strany Duo Tornádo nesporně pečlivě volený výběr tuctu skladeb z jejich repertoáru, k němuž interpretky přidaly

**NENECHTE
SI UJÍT**

v závěru ještě bonus v podobě trojice publikem obvykle vyžadovaných písní – Motlovy Čajové růže a Dona Fernanda a tradicionalu Tennessee waltz, který obzvláště miluji. Jsem přesvědčená, že všechny zařazené písničky osobně znáte z četných vystoupení dámského dua s pánským doprovodem kontrabasů, ale teprve při poklidném poslechu nahrávek v závětrí domova doceníte jejich zvláštní, specifický náboj podání. Nenásilná osobitá úprava a projev, citlivá práce s hlasy a jejich intenzitou, vnímavost ve vztahu k rozmanitosti textů, ale i kytarový doprovod, doplněný nenápadnými, ale oživujícími dohrávkami a štěrchátky Libora Jonáše, který mimo jiné CD také nahrál.

Duo Tornádo i na této své nahrávce, kterou si nadělilo jako dárek ke svému desátému výročí, dokazuje, že dokáže spontánně strhnout posluchače, s vervou a patřičně bouřit, aby dostalo svému názvu, ale i lehynce a s láskou pohládit hebkou dlaní hlasů a tónů...

Hanka Hosnedlová

ŠVIHOV UŽ BEZ KOSTI

Velký Ahoj všem. Od posledního potlachu Toulavýho srdce už uběhl skoro rok a je mi jasný, že brzo bude další, i když to po Kost'ově smrti možná vypadalo všelijak. Zvadlo už v kapse mám a tak hrnu lokálkou do Švihova na známý flek u řeky za hradem.

Počasí je všelijaká, vypadá to na déšť, tak raději preventivně stavím „spaní“ a opak se vydávám s ostatními na večerní zpívanou slezinu a družný pokec. Sláva – ráno svítí slunko a tak to přímo vybízí k toulkám po okolí. Stihnu to akorát se vrátit na začátek soutěží, kterým ve svém věku a jsa po úraze raději už jen přihlížím. Samozřejmě v programu nescházela ani třešnička na dortu, jakou bezesporu je každoroční návštěva hradu. Škoda jen, že už nás nemohl provádět bejvalej kastelán Kost'a. A večer pak po boku mohutných

dubů vzplál slavnostní oheň k 28. výročí T.O. Toulavá srdce a z toho by měl bejvalej šerif určitě radost. Pak se vyhlásily výsledky soutěží, rozhodlo se o nejstarších účastnících a dlouho do noci probíhala volná zábava. V neděli jsem po odchodu z tlachoviště ještě krátce poseděl se zbývajícimi kamarády v saloonu a pak už mne železný oř odvážel do Vodňan k rodinnému krbu. Setkání se všemi bylo moc příjemný a určitě se s mnohými uvidím dřív, než zase za rok....

Diego

SOUMRAK NA ZLATÉM DNĚ

Takové a podobně nesmyslné tituly dávají svým článkům pisálkové všech možných plátků a především Seznamu.cz, jen aby tě donutili kliknout a přečíst si alespoň kousek jejich zhovadilostí. Já se za to předem omlouvám.

SOUMRAK – volal mi Bambus z S.T.O. Soumrak: „Hele, Čáro, konečně mi to časově vyšlo, víš, jak jsi jednou povídal... nemáš chuť zajet si dneska na zpívanou našich

osadníků do Křimic?“ A tak jsme vyrazili. Pro nezasvěcené nutno připomenout, že tramská skupina Soumrak byl vlastně hudební soubor S.T.O. Soumrak. Dnes už z původního obsazení zůstali pouze Veny a Jindra z Údolí větru a v současné době

rehabilitující Kari z T.O. Země severu (v obou případech se jedná o zakládající osady S.T.O.). Na basu je pak doprovází Danda z T.O. Albatros a na mandolínové banjo multiinstrumentalista Emil z T.O. Pioneers (of West). Repertoár mají složený z klasických i moderních tramských a CW písní, což se o publiku zase až tak úplně říci nedá, i když se i tady s tramy setkáš...

Ta zpívaná Soumraku byla v úterý a v pátek jsme tedy s pár kamarády vyrazili do Brd na legendární Zlaté dno. Ne, nebojte se, tenhle kemp určitě svůj soumrak nezažívá. Stále je

permanentně navštěvováno, upomínkové předměty se obměňují a doplňují tak, jak by to asi mělo být. Jen si k tomu dovolím říci svůj, možná kacířský, názor na věc. K tomu starému Zlatému dnu už bych se vracet nechtěl. Věšet vlaječky nebo placky na živé stromy na pietním místě mi zrovna echt nepřipadá. Mnohem důstojněji a romantičtěji (a trampové jsou přece romantici, ne?) to vynikne právě na těch třech nedávno

vztyčených kmenech, symbolizujících totemy. Ano, takhle už to mělo vypadat dávno! Trochu, ale říkám jen trochu, to ve mně evokuje Havraní pohřebiště ve filmu Jeremiah Johnson – kousíček krásy, kapánek piety a ždibíček něčeho, čemu se ve tmě říká strach... Toho už by si majitel lesa sakra všiml a vše by pak zřejmě proběhlo bez vzrušeného hmbuku kolem. V opačném případě bychom měli pár

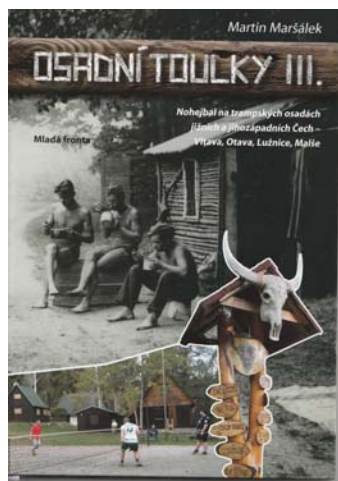
menších trumfů v ruce i my. Kapišto, kamarádi? Já vím, po válce je každý generál...

Takže, dle mého názoru, to tolik, až nad míru publikované (a vůbec už ne neoprávněně) vykáčení původních (nemocných) smrků, celé věci spíše pomohlo! Jen by to možná občas chtělo s „totemy“ něco udělat a trochu upravit i nejbližší okolí tak, jak si to podle svého významu a důležitosti kemp zasluhuje. Nejsem žádný milius, a tak se zeptám na férovku: nebo už je tam ta touha se na Zlatém dnu hlavně zviditelnit? Víte, trochu mi to připadá, jako by si někdo na někom vydupal krásnou květinu a pak ji čtyři a půl roku nezaléval... Jestliže chceme být spasiteli tohoto světa, kterému již občas přestávám rozumět, a hlásat kolem sebe pravdu, musíme ji říkat celou, i kdyby byla sebevíc bolestivá. Jinak je to poloviční lež.

Čára

OSADNÍ TOULKY III

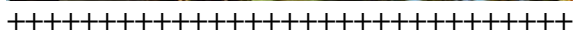

Po předchozích dvou dílech věnovaných povodí Vltavy, Sázavy a Berounky háže Martin Maršálek do placu lahůdku především pro nás – Jihočechy, protože ta je věnovaná historii trampských osad a specifickému českému sportu – nohejbalu – na nich. Publikace je nabitá fotografiemi nejen ze současnosti, ale i (což mě namlusalo nejvíc) z předválečné doby. Zavítáte v ní do povodí Malše, Otavy, Volyňky, horní Vltavy, Lužnice i

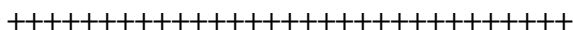
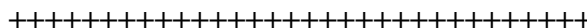
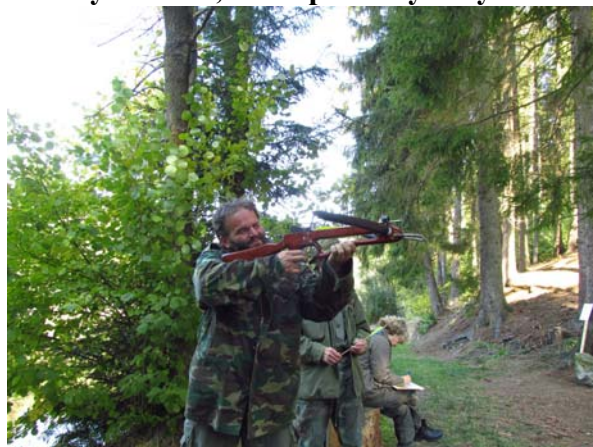
Stropnice a seznámíte se i s třeba málo známých informací o legendárních osadách a kempech. Namátkou uvedu Mydlák, Údolí sporů, Údolí kamarádů, Vápenný kaňon, Měsíční údolí, Rechle, Borovničák... Z tábořských pak např. Děti slunce, Údolí záře, Údolí bouře, Sluneční louku, Písečáci mohou zavzpomínat na Rudou tajgu, Orinoko, Zlatou přej, osadu Úplňku či místa kolem Štěkně a Práchně. Součástí jsou i osadní vlajky a odkazy odkud byly materiály čerpány pro zájemce, kteří by se chtěli do této historie ještě více ponořit. Potěšil mne i odkaz na Jižana. Kniha je k sehnání v každém knihkupectví a věřte mi, že za ty necelé tři stovky fakt stojí za to. Jožin

LOV KOŽEŠIN HBC

...Když na lov, tak s pořádným vybavením!

fotky pořídili
Bery s Danou

+++++

POD HOROU SKOČICKOU...

Přemýšleval jsem jak začít a nakonec to udělám docela prozaicky: Tak „Kocand'áci“ už za sebou mají čtvrtstoletí existence... což prakticky období celý jedny generace a tudíž se sluší tohle

významný výročí nějak víc zviditelnit. A jak to udělat líp, než pořádným potlachem pod skočickým hradem? A tak se tady, v areálu dětského tábora (kterej už mimochodem taky pěknou řádku let provozujou) tu třetí říjnovou sobotu sešla dobrá stovka gratulujících kamarádů, aby si s nimi v ten zpočátku mlhou zahalenej, ale nakonec sluníčkem pěkně podbarvenej víkend, pěkně užili. Kromě srdečnejch

setkání a davu neúnavných muzikantů nás čekaly zábavičky v podobě dobrodružného vejšlapu na místní hradiště (doplněného kvízovejma otázkama), hodu vajíčkem, dekomlatu, trojboje a dámského navlíkání jehly na čas, nakonec i zlatého hřebu odpoledne – sedláni Tleskačova kola. Ne každému se podařilo vytyčenou tratí bez újmy „proletět“ a nenapasovat se do lesního porostu jako slavnej vynálezce. A věřte – bicykl bez řetězu se při jízdě z kopce věru těžko ovládá a skluz po křídle bez fungujících klapků taky není jen tak. Přesto se dosahovalo až neuvěřitelných časů. A uznale musím

zakejvat makovicí i nad výkonem kuchařského týmu, kterej všechny ty hladový

krky stačil zásobovat výborným gulášem, šťavnatýma řízkama, polívkou i pikantní pomazánkou, o přísunu napěněnejch sklenic ani nemluvě. Odpoledne uběhlo jako voda v nedaleký Blanici (a vlastně i Otavě... co je blíž?) a pak přišla další porce báječný

muziky u večerního táboráku. Trampské osadě Kocanda se tak – společně se všemi dohromady – podařilo vytvořit vynikající atmosféru a tudíž jsem jim beze všeho studu přislíbil svou účast i za dalších pětadvacet let. Bylo by hezký to slovo dodržet a tak se už teď těším....

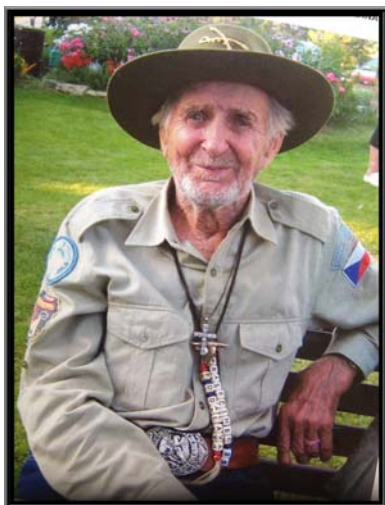
Jožin

POVSTAŇTE, KAMARÁDI...

Zdá se to neuvěřitelné, aby v roce, kdy tramping slaví 100. výročí svého vzniku, ještě žil někdo, komu už k dožití se podobného jubilea tolik nescházelo. Těžko už se bude

hledat podobný pamětník všech těch trampských dob. Těch ušlapaných mil, těch naježděných kilometrů, těch zážitků a příhod z tak bohatého trampského života. Kdyby se tak ta životní doba, co je nám tady vyměřená, dala také tak hladce přetočit jako ty hodinové ručičky z letního na zimní čas. Jenže tenhle čas, co někam tak závratně rychle mizí, už se vrátit nedá a my se musíme smířit s tím, že tu starou tvář pod ušuntělým kloboukem už víckrát nevidíme.

JOSEF PREININGER BOHUNICKÝ **„BAGHÍRA“**

... se už taky přidal k těm stínům co s námi sedají u nočních ohňů. Šerifoval tábořské osadě Páni z Růže a dobře znal své tulácké tratě. A když už mluvím o tratích, tak myslím i ty skutečné, zejména jednu z těch kovových osnov položených v jižanských teritoriích. Ty lesknoucí se přímky kolejí, ubíhající někam dopředu, tam, kde se snad někde v dálce skutečně setkají v jednom bodu. Nikdy nevěděl o kolik se k onomu mystickému bodu přiblížil a o kolik zase vzdálil a přesto jako by si

říkal :“Kdybych pořád šel a šel, ve dne, v noci, v dešti i za slunečního žáru, tak přece jednou to místo, kde se střetnou, musím najít!“ Celý jeho život byla jedna dlouhá cesta na níž nebylo odpočinku a těch pražců na ní bylo

nakonec víc, než stačil přejít. Znal jsem jej nejen ze setkávání na T.O. Kocanda, ale i z nostalgických jízd bechyňské Křížkové dráhy (ale jak se dušoval, osobně ho prý skutečně nepotkal...), kde se s tou prastarou červenou mašinkou něco najezdil, jsa i členem Klubu přátel elektrické dráhy.

Svou otevřeností a upřímností si získal přízeň a kamarádství nejen svých vrstevníků, ale i trampíků z mnohých generací, z nichž mnozí mohli být jeho vnuky. Ale jeho trampská duše byla stejně mladá, jako dušičky trampských greenhornů. Táhl tu trampskou káru po nelehkých a nejednou pěkně hrbolatých stezkách a svým porozuměním a tolerancí mu ji pak pomáhala tlačit i jeho obětavá mladší žena Dája. I jí tramping přirostl k srdci. Ani s více než devíti křížky na krku a pak na vozičku

neztratil Baghíra zájem o trampský kvas nejen v našem regionu, ale dobře znám byl i všude po republice a styky měl všude tam, kam se donesou zvuky vandráců...A obzvláště na hudebním festivalu Ražický pražec, protože v této obci také po nějaký čas i bydlel. A i když už teď přetrhl poslední strunu, těch jeho písniček máme pořád plné nábojové pásy. A třeba je i říci, že neustále hýřil humorem a optimismem a to i v těch posledních, pro něj už těžkých letech, kdy jeho životní oheň pomalu dohořoval. Pořád ale ještě doutnal a pořád mihotal slabou oranžovou září, tu a tam povyskočil plamínkem a tak jsme i my ostatní byli stále tak nějak v klidu. Ale „... každé oheň jednou dohoří“ a tak bohužel už zhasl i ten poslední uhlík v jeho tramském srdci. Stalo se tak

24. října 2018 v jeho úctyhodných skoro pětadevadesáti letech, shodou okolností jen několik dní po potlachu na Kocandě, kde jsme jej také vzpomenuli a litovali toho, že s námi nemůže být...

A to poslední AHOJ zavoláme Baghírovi v táborském krematoriu 9. listopadu v 10.15 hodin. Tak nezapomeňte!

Jožin

BUM-BEJÁCI U VÁŇŮ...

...aneb pár fotek z návštěvy Majky a Šlaufka na Tramském večeru s T.O. Blanice

KARABINĚŘI Z BRNA SLAVILI 50...

... Čičova brněnská Karabina svolala potlach k půlstoletí založení...

+++++

+++++

... stejně jako předchozí i toto jsou fotografie od Rosti z T.O. Blanice

PODZIMNÍ OHEŇ T.O. JIŽNÍ STOPA

No, dalo by se říci, že tam si to kamarádi zase užili. To počasí co tentokrát Pajda seslal nestálo za nic, spíš by se mohlo zdát, že jím prověřoval „drsnost“ těch, kteří neváhali přijet. A ta účast byla za daných podmínek docela úspěšná. Dorazilo asi na čest

desítek pardů, dokonce i Šaña, takže byl srandy kopec. V tom promáčeným

protože je tu podzim tak se taky házelo bramborem do košíku a nechyběla pochopitelně ani zpívání. Oheň se

přikládalo na oheň, postávalo už u něj fakt jen posledních pár nejvytrvalejších jedinců. Byl to sice opravdu dost mokrá víkend, přesto se dá říct, že povedený. Jo – a ty fotky nacvakali Bery s Danou...

Lukáš

počasí se soutěžilo v tradiční střelbě ze vzduchovky (mimochodem – tato disciplína je v současnosti skoro na každém potlachu. Že by skrytý trénink pro časy nastávající?),

zapaloval v šest večer, ale kolem osmý už se fakt víc než rozpršelo, takže se kamarádi pomalu začali vytrácet pod ochranu svých příbytků. Když se před půlnocí naposledy

TRAMPSKÉ PÍSNĚ A VIDEA Z TOULEK

<https://www.youtube.com/embed/PkWZGS8N53E>

TOULKY TRAMPSKOU HISTORIÍ

<https://liborcermak.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=102118>

PODZIMNÍ LOUČENÍ SE ŠUMAVOU

Tam se pokocháte hned třemi řekami najednou: Vydrou, Křemelnou a následně i Otavou. Podzim je tu

večerní zpívanou musíte odjet domů. Tak alespoň tvrdí její hlavní

Jsou v té naší „Gabrétě“ stovky nádherných míst... tak které vybrat? Jedním z nejtypičtějších je Čeňkárna.

nádherný. A nic na tom nezmění ani nečekaná nedobrovolná koupel. Snad jen že vám zahýbe plány a místo na

protagonista...

SEFF
SETKÁNÍ NA JAHODÁKU

nenajde. A to je dobře... Jen párkrát do roka se tam setkávají lidičky co si

Jahodák – to je malý kempík schovaný malém opuštěném lomku na jižním úpatí Kletě. Kdo nezná,

mají co říci a to je pak hudební hodokvas....

+++++

+++++

foto poskytl Rost'a z T.O. Blanice

+++++

STALO SE NA OSADÁCH...

... i jinde

1.9. .... Oslavila 60. výročí T.O. Bílé skály v Romanově

25. Slovensko – Český potlach proběhl v Bukové v Trnavském okrese, kam byl přeložen z původně plánované Kuchyně. Jak říkali slovenští kamarádi: „Búrka striedala búrku, kamarádi tri razy potlach stahovali, ale na koniec všetko dobre dopadlo a zapálil sa aj oheň. Všetko to chlapi dobre zvládli...“

100 let trampingu se oslavovalo potlachem na Pelechu u milínské T.O. Černá perla. A byla to jedna z dlouho plánovaných a očekávaných akcí tohoto roku. O tom, o jak významnou akci šlo svědčí i to, že sem přijeli kamarádi z celého světa i to, že zde nechyběl exšerif z naší snad nejstarší osady Ztracenka. Velké UMÍ patří pořádajícím osadám Medvědi, Černá perla a Kamarádi Staré řeky. Díky těmhle borcům asi zase dlouho nic takového neuvidíme

T.O. KMM (Klub Mickey Mause) ze Zlatých hor pozval kamarády na 55. potlach do chaty Sokolka ve Vrbnu pod Pradědem

A musíme potěšit i sebe – Jožin s Béd'ou už to taky dotáhli na šedesátku

Záznam z 9. Potlachu starých bardů můžete shlédnout zde

<https://www.youtube.com/watch?v=Qi6XvEG-hTU&feature=youtu.be>

8.9. ...Na Kosovém potoku pod Třebelí se sešli kamarádi u příležitosti 48. výročí T.O. Arabela

Pamětnickou jízdou s historickým unikátním vozem EM 400 vyvrcholilo „léto na Bechyňce“ – stejný vůz se kterým se tolik napendloval Baghíra

Ketkovák je krásné místo na Oslavce, teď ještě krásnější díky novému totemu a opravené lávce přes řeku. Právě zde uspořádala T.O. 60. míle slavnostní oheň ke svému 40. výročí

10.9. ...Bum-Bejáci uspořádali jednu z pravidelných zpívaných

11.9. ...Po letní přestávce nastartovaly opět v budějický Besedě pravidelný sleziny s tramskou písničkou, pod hlavičkou SOČB

14.-15.9. ... po týdenní pauze pokračovala akce „Léto na Bechyňce“, tj. jízda historickým Křížikovým elektrickým vozem za doprovodu muziky a s možností zařadit si i v pojízdném bufetu

V Pikovicích propukla dlouho avizovaná velká tramská hudební slezina ke sto rokům Ztracenky a vandrování vůbec. Taková přehlídka šerifů a tramských kapel z Čech, Moravy i Slovenska tu dlouho nebyla a asi zase dlouho nebude (KTO, Jitka Vrbová, Pacifik, Paběrky, Karabina, Rowers, T.E. Band, Roman Horký, Pekaringo, Bandoleros, Archa, BPT Zlín, Brzdaři, Duo Tornádo, Eldorádo, Holokrci, Choroši, Kamarádi Staré řeky, Kupa, Lístek, Modrá kotva, Nové struny, Scarabeus, Šíny, Šmidliboys, Taxmeni, Tomáš Tichý, Tulák Charlie...), stačilo jen naskočit na Sázavský Pacifik a vyrazit <https://www.youtube.com/watch?v=etiEFIHj3M>

Oheň dřevorubců vzplál na Bonanze a T.O. Trappers tím zároveň oslavila své 55. výročí. Zasoutěžit jste si tam mohli v dekomlatu, střelbě z luku, hodů tomahavkem a nožem, v Bears Ballu... a vydané síly pak doplnit třeba výborným fazolovým gulášem a snad půl metrákem buřtů. U večerního slavnostního ohně pak k dobré pohodě hráli Skaláci, Modrý kaňon, Šolc boys, Watseka atd

Smuteční slezinu za Páju uspořádali kamarádi ve Žďáru n. Sázavou
Po dlouhé odmlce se zase na Švarcavě u Líčova rýžovalo zlato – i tentokrát v režii
T.O. Račí potok

U Havlíčkova Brodu na kempu v Roušřatech oslavila 33. výročí T.O. Liščí doupe
Na Oupárátkách se sešli kamarádi u příležitosti 18 let existence tábořských
Jezevců

https://berydana.rajce.idnes.cz/18. Vyrocní_ohně_T.O.Jezevec_15.9.2018/

22.9. ...Všichni šotouši a milovníci železnice, kam jistě patří i mnozí trampové, si
maximálně užívali Den železnice pořádaný v budějickém depu. Bylo to fakt suprový

<https://www.youtube.com/watch?v=m-LmQQzv26w>

<https://www.koridory.cz/archives/43978/>

Na Brdech v Čenkově uspořádali Brdští dobráci turnaj v nohejbalu. Havní cenu
– Brdského bobráka – vyčítala trojice Plaváček, Šotek a Lomák (Zlatá lebka)

Kamarádský oheň zahořel i u „Ratováků“

28.9....Hurvínek (motoráček M 131.0)vozil tuláky povodím Perlové řeky mezi
Horažďovicemi a Sušicí

Hosty na domácí scéně Nezmarů byli Trapeři s Robertem Křest'anem

29.9. ...Na louce za švihovským hradem zahořel táborový oheň T.O. Toulavá srdce – i
jako vzpomínka na Kost'u

A Jesenný oheň T.O. Durango vzplál na kempu Schovanka při Suchohrade

6.11. ... III. Muzejní potlach probíhal v Horním Jelení

Konečně dobrý počasí – říkali si asi Kamarádi Staré řeky při svém 52. výročí
v Údolí zatracených u Nezabudic

Už po 39. se zamykala řeka Lužnice, která v letošní sezoně svým suchým
korytem moc kamarády vodáky nepotěšila. Poslední možnost to napravit měli při
závěrečné plavbě ze Suchdola do Majdaleny

13.10....Na březích Mluvící řeky Malše pod Nesmění zahořel v areálu tábora Zálesáků
výroční oheň ke 40. Jižní střely a 20. Půlnočního slunce. Opět jedno ze setkání dávných
bardů

Při 16. Krumlovském vodáckém maratonu se rozhodně posádky plavidel
neměly čas kochat podzimní přírodou a nenechaly se volně unášer proudem (i když
některé tak rychle činily pod heslem: **Není důležitě vyhrát, ale zúčastnit se...**) a musely
pořádně hrábnout do pádel. A to všichni, protože bylo vypsáno 21 kategorií a tak jste
klidně mohli plout na cestovní kanoi, raftu, kajaku, pramici, vidět byli i ti šílení surfigisti
s pádlama, i když výše jmenovaní asi na mýtický čas pod dvě hodiny, na tom 36 km
dlouhém úseku z Vyšáku do Krumlova, jistě nedosáhli

Přes půldruhé stovky kamarádů se zúčastnilo 38. výročního ohně T.O. Skaláci,
který byl rovněž pojat jako pocta 100. výročí trampingu. A na Skaláky se můžeme těšit i
20.11. kdy přijedou hrát do Budějic na Trampský večer s duem Blanice

15.10. Na Střeláku v Budějčkách probíhal Westernový den. K vidění byla indiánský
vesnice, ukázky rozdělávání ohně, vybavená tee-pee, lasování, práce s bičem,
jízdy na koních, mohli jste si zasoutěžit i zatančit při muzice FrMollu, Wanbli
Ohitika Singers, Weekendu, Sem Tamáků, EpyDeMye... a všechno zadarmo.
No, neberte to!

17.10. ...Léto už má celtu sbalenou, řeklo si Duo Blanice a znovu rozjeli sérii
Trampských večerů U Váňů. Tentokrát hostovali Šlaufek s Majkou z Bum-Bejáků

18.10. ...K Nezmarům zašli pro změnu na návštěvu René Souček a Adéla Jonášová

20.10....Jsme se sešli na Kocandě u Skočic oslavit 25. výročí osady. Bylo to velkolepé a
moc fajn – viz předchozí stránky

<https://jozinsatan.rajce.idnes.cz/25. T.O. Kocanda/>

... Tradiční podzimní splutí Vltavy z Krumlova do Zlaté Koruny je už stará vesta pro všechny kapitány, háčky i porcelány, kdy je jasné, že k tomu budou patřit i tak důležité věci jako rum, zelená, klobásy a dobrá muzika. Teprve pak mohl s klidem vodník Pivoňka otočit klíčem ve vlnách a jít se pohodlně přes zimu natáhnout do své tůně

23.10. ... Hostoval se svou kapelou v DK Metropol Jakub Smolík

27.10. ... Osada drsnejch dědků a T.O. Sen uspořádali kamarádké setkání na kempu Březinka

Za nepříznivého počasí zahořel i Kamarádký oheň T.O. Jižní stopa na vltavské Náhodě

Drakiádu s podzimním uzavíráním kempu a oslavou Sluníčkových 50. spojili dohromady T.O. Kůrovci a SVS Domažlice

... A CO BUDE....?

Do kulturního sálu ve Velké Bystřici můžete 3.11. vyrazit na 20. ročník Bystřického banja. Představí se vám tu MS Band, Falešná karta, Šediváci, Alibaba, T.E. Band, Přátelé a další.

Až v neděli 4.11. večer nebudete vědět co s ním, zkuste zajít do DK Metropol v krajském City na Koncert Asonance. Byli tu sice někdy před půl rokem, ale jejich muzika se nepřejí. Co říkáte? Nebyla by to taková hezká tečka za víkendem?

9. – 10.11. Už je to skoro tady.

Poslední, 10. celosvětový potlach v Texasu na soukromém ranči Fort Adamson. Kdo dostal zvadlo už jistě vyrazil

20.11. Návštěva Stráníků na Trampském večeru u Váňů bude jistě velkým tahákem. Bude ale mít velkou konkurenci v...

... Žalmanově koncertu 50. let na scéně v DK Metropol

21.11. Do Budějic na Návštěvu k Nezmarům zavítá další hvězdná sestava – bluegrassový Cop

24.11. Pokud si chcete jít zatančit, je to pro vás jako dělaný Trampů bál Modrého kaňou a Trapperáků v Bezděkovcích... ale zatrdlovat si můžete i na 44. Kloboukovém bálu Kanadských vlků v Jindřiši, za doprovodu kapely Country Fotrs

30.11. Rovněž tak můžete uposlechnout Volání větru, což je hudební setkání v Brně, s kapelami Paběrky, Rowers a Karabina – ta zde mimochodem oslaví 50. let svého hraní

A Z PROSINCOVÝCH AKCÍ MŮŽEME ZATÍM ANONCOVAT

TŘEBA: Mikulášskou jízdu bechyňskou Elinkou 1.12., Trampské vánoce T.O. Jižní řeka v Bujanově 15.12., hostující Cimbál Clasic u Nezmarů 18.12. ... ale jistě toho bude víc a víc. Těšíme se na další setkávání nad Jižanem, i když už až v příštím roce. Do té doby spousty krásných toulek zimní přírodou a AHOJ!

